

SPIEJIDIER

NIES MAGASIN

Nº 11

16Aarg. 1932

Spejderhat

(reglementeret
bedste Kvalitet) 5,00

Af Drejgekorpsenes farve-
løse Graa udskiller Spejder-
uniformen sig som værende
langt den fiksste. Det er
rigtig en Dragt for en rask
Dreng, og det karakteristiske
for den er Spejderhatten.
Derfor bør enhver Spejder
gaa med denne

Lembckes
Fritidsudstyr A/S
Nørreg. 15, K - Byen 4986

Statsanstalten for Livsforsikring

DRONNINGGAARD MEJERI

Børnemælk - - Jerseymælk
1ste Kl.s Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

De gaar ikke forgæves,

naar De vil købe pæne og
solide Møbler til smaa Priser.

P. Sørensen,

Frederiksberg Allé 23.

Telefon Vester 3121.

NØRREBROS CENTRALTRYKKERI

FORENINGSARBEJDE - KORT
REKLAMER - - - KUVETER
- UGE- & MAANEDSBLEDE -
- SKEMATISKE ARBEJDER -

CTR. 3054

FLØDE IS

Anretninger bringes overalt.

1 Liter = 6 rigelige Portioner

Vanille Kr. 3.00 pr. Ltr.

Nougat Kr. 3.50 pr. Ltr.

Frugt Kr. 3.50 pr. Ltr.

Københavns Fløde-Is A/S

Telefon 13816.

forlang
1-Aar
Garanti
Mærket

GS Flexo
Urglasset

- Det holder og
forbliver klart

Spejderne bør sikre sig i:

„DEN BORGERLIGE SYGE-HJÆLPEKASSE“

Frit Løgevalg - - Højeste Ydelser - - Laveste Kontingent.

Hovedkontor. Vesterbrogade 65, Tlf. Eva 1151.

Filial: Spejdernes Magasin's Annonceexp., Ingeniør Helmarth, Kalvebod Brygge 2¹¹. Byen 8630.

Medlemmer optages indtil 70 Aar u d e n Løgeundersøgelse, uanset Aarsindtægt.

Ring eller skriv efter Prospekt eller Repræsentant.

Spejdernes Magasin

GODT HUMØR

Den, der møder et Uheld med et Smil, vil ofte kunne forvandle det til Held. Mennesker med et lyst Sind er overalt velset.

Søger to unge, lige kvalificerede Mænd en Plads, og den ene har et glad og frejdigt Udseende, den anden et trist og alvorligt Ansigt, bliver den første absolut foretrukket.

Nogle er født med et lyst Sind, — og for dem er det en naturlig Sag at smile.

Men alle kan vi gøre noget for at overholde Spejderlovens § 8. Det er en god, gammel Regel, at man skal holde sine Sorger og Bekymringer og Ærgrelser for sig selv og vise Omgivelserne et smilende Ansigt. Den, der altid beklager sig, faar aldrig Succes.

En af Aarsagerne til den Verdenskrise, vi for Øjeblikket oplever, er det rent psykologiske, at Folk hyler over de daarlige Tider og forudser endnu daarligere Tider, hvorved de faktisk er med til selv at skabe daarlige Tider. Sund Optimisme og gensidig Tillid kan ikke undværes i Forretningslivet. Og iøvrigt heller ikke i det daglige Liv. — Et godt Humør indvirker mere fremmende paa Helbredet end de fleste tænker over. Det er imidlertid et Faktum, at Sorg, Bekymring og Ærgrelser svækker ens Legeme, medens Glæde, venlige Tanker og Følelser øger Livskraften og Energien.

Amerikanerne, som af og til siger noget fornuftigt, har følgende Fyndord: Smil, og du bliver sund og lykkelig! — Man kan vænne sig til at smile. Det er en god Vane. Vi er alle bange for at spise noget, der er giftigt eller fordærvet, men hvor mange af os har ikke bitre og daarlige Tanker og Følelser. Ofte hører man Folk kaste Skylden paa Forsynet og Skæbnen, naar det gaar dem mindre godt. I de aller fleste Tilfælde er det deres egen Skyld, fordi de ikke har

haft det rette Sind, det rette Humør til at møde den Modgang, ethvert Menneske kommer ud for.

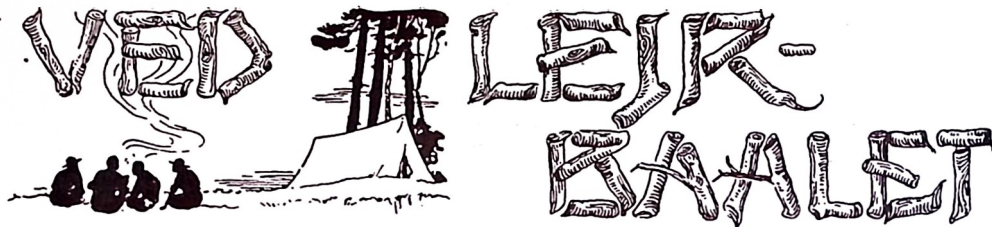
Et godt Helbred betyder ikke alene ikke at være syg. Det betyder ogsaa at være frejdig og at arbejde med Liv og Lyst, — og at være lykkelig. Bedre Helbred betyder forøget Kraft, Evne til at tjene Penge, bedre Arbejde udført med mindre Anstrengelse, større Energi og Intelligens.

Et Menneskes aandelige eller sjælelige Kræfter er ofte afhængige af de legemlige Kræfter. Derfor er den Tid, som man anvender til Styrkelse af sit Legeme velanvendt.

At ærgre sig kan blive en Vane, en højst ubehagelig Vane for den paagældende og hans Omgivelser. En Vane, der kan forbitre vort Liv. Men daarligt Humør, et tungt Sind kan man modarbejde ved at tvinge sine Tanker ind i lysere Baner. Læsning af gode Bøger og Omgang med glade og sunde Kammerater er nogle af de bedste Midler. Det kan endog have Betydning at bygge Luftkasteller. Det, vi ønsker og koncentrerer vore Tanker og vor Stræben om, opnaar vi meget ofte i Livet, — selv om vi maaske opnaar det paa en noget anden Maade, end vi havde tænkt os det.

Ugle.

Spejdernes Valsprog er: „Vær beredt“. Mange af de Spejdere, jeg har truffet, har været beredt til at møde en vanskelig Situation, som Drengene, der kun sidder hjemme og læser Bøger eller nøjes med at se paa Fodboldkampe, ikke vilde kunne klare.

Har nogen af jer tænkt over, hvor forfærdeligt det maa være at staa paa Bredden og se et Menneske være ved at drukne i en Vaage i Isen, og ikke vide, hvordan man skal bære sig ad med at hjælpe ham?

Jeg har engang staaet overfor en Situation af den Art, og det er en frygtelig Oplevelse at vide Mennesker i Livsfare i ens Nærhed og saa ikke kunne hjælpe. Det var i Tyrol en Sommer for snart mange Aar siden. Sammen med to Kammerater laa vi i en Bjerghytte oppe ved Snegrænsen og ventede paa, at Snestormen skulde stilne af, for at vi kunde vandre videre op til den Hytte, hvorfra Bestigningen af Toppen paa Gross Glockner foretoges. I to Dage havde vi ligget og ventet, da Vejret endelig klarede lidt op om Morgen. Vi var utaalmodige og vilde af Sted, men vor Bjergfører vilde vente til Klokken tolv for at se, om Bedringen holdt sig.

Sammen med os havde tre unge Vandrefugle og en ung tysk Pige boet og ventet paa bedre Vejr, men de startede allerede tidligt om Morgen. Bedringen i Vejret holdt sig til Klokken tolv, og vi begav os ogsaa paa Vandring.

Men da vi var kommet op i Pashøjde, tog Snestormen fat igen med forfærdelig Styrke, og det var ikke muligt at se en Haand for sig. Vor Fører gik med Kompas og Ur i den samme Haand; paa den Maade kunde han ved stadig at skifte Retning og se, hvor længe han gik i hver Retning holde sig klar af Gletsjerspalterne. Det blev sent om Aftenen, inden vi trætte og forkomne af Kulde naaede til Hytten.

Vi vidste, at de fire Vandrefugle var startet med den samme Hytte som Maal; de var gaaet fire Timer, før vi begav os paa Vej, men — de var ikke naaet til Hytten. Dér sad vi syv voksne Mænd, vi selv, vor Fører og tre andre Bjergførere, der boede i Hytten og luede os ved et Glas rødvin, højt højt oppe i Bjergene, mens Stormen ruskede i Hyttens Tag, saa Staalbardunerne, der forankrede det til Klipperne, dirrede.

Og ude i Mørket og Sneen kæmpede fire unge Mennesker for Livet.

Hvordan tror I, vi følte os?

Vi tryglede Førerne om at gaa med os ud at lede efter dem, lovede dem store Pengesummer derfor, men de sagde, det var halsløs Gerning; ingen havde Chance for at klare sig i det Vejr i Mørke. „Sie sind schon kaput,“ sagde den ene. „De er allerede døde.“ Efter det blev der ikke sagt mange Ord; vi sad Time efter Time i Tavshed, hver med sine Tanker. Aldrig har jeg følt mig saa lille overfor en Situation som den Aften.

Saa skete det henad Midnat, det vi alle havde siddet og ventet paa, men ikke troet vilde ske. Vi hørte en Lyd ved Døren, og ind vaklede en ung Mand, der bar to Rygsække og ingen Vanter. Han fik lige sagt, at de andre var i Nærheden, saa besvimelede han. Den ene af Førerne tog sig af ham, men de tre andre fulgte hans Spor i Sneen og lidt fra Hytten traf de de to Mænd med den unge Kvinde hængende over deres Skuldre. I seksten Timer havde de flakket rundt i Bjergene, og kun den, der selv har gaaet i den evige Sne, véd, hvilket umenneskeligt Arbejde det er at træde Spor i Sneen. Dér havde den ene traadt Spor for Kvinden, baaret hendes Rygsæk og givet hende sine Vanter, medens to andre havde traadt deres egne Spor og til sidst baaret hende over Skuldrene.

For jer, der læser dette, lyder det maaske blot som en Fortælling. Men jeg sad den Nat højt oppe i Bjergene og saa disse tre Mænd træde frem af Mørket efter at have reddet deres eget Liv og en Kvindes ved en næsten overmenneskelig Vilje og Evne til at holde ud.

Og sker det, at jeg selv er ved at tænke paa at give op overfor et eller andet, hænder det, at jeg maaler mine Vanskeligheder med de Vanskeligheder, som disse tre Mænd kæmpede med, og saa fortsætter jeg.

Mænd, som disse, bliver man ikke af at læse eller se paa Fodboldkampe, men den, der er Spejder, har en Chance for at lære at „være beredt“.

EN BJERGBESTIGNING

Det højeste Punkt i Sverige ligger i Lappland og hedder Kebnekaise. Det er ikke et enligt Bjerg, der hæver sig over alle andre, som f. Eks. Jungfrau og Matterhorn i Schweiz, hvis Top man har i Sigte fra det Øjeblik, man begynder at klatre derop, men et Massiv, hvis højeste Punkt først kan øjnes, naar man kun mangler knapt 100 m i at naa Toppen.

„Sokrates“, alias Per Jahn (som skrev i Jule-numeret om Vedels Egnes Lapplandsfærd) og jeg forsøgte i Aar at opleve det, som Taage og Skyer hindrede os i sidste Aar, nemlig Udsigten fra Kebnekaise over „et Flademaal større end Danmark“, som der staar i Rejsehaandbøgerne. Og det lykkedes.

To Veje fører derop. En „østre led“ (Gudjohnsens led) og en „vestre led“, hvoraf den første frembyder en Smule Risikodels over en Bræ, dels og navnlig paa en 200 m lang smal „Hylde“, hvor man skal kravle frem og opad lænet mod Klippevæggen til venstre, da ens Fodfæste „stupar“ til højre saa godt som lodret.

Sidste Aar prøvede vi „vestre led“ med Lapen Sarri som Fører. I Aar rejste vi hjemmefra med den faste Hensigt at vandre „østre-leden“, men vi blev raadet derfra af selve Dr. Gudjohnsen, som vi traf i Abisko. Paa Grund af de unormale Sneforhold i Aar vilde Hylden være skjult af Sne. Da vi tilmed ikke kunde faa nogen Fører paa det Tidspunkt, vi ønskede at starte, (Sarri var allerede paa Toppen med et større Selskab), blev vi enige om at prøve vestre led i Aar igen, men denne Gang gaa derop efter Hukommelse.

Selv om vi kendte Opstigningen fra sidste Aar, var det alligevel Gang paa Gang en Overraskelse i Skonhed, thi i Aar kunde vi glæde os over de mangfoldige Panoramaer, som efterhaanden aabenbarede sig, jo højere vi steg. Og vi blev gentagne Gange ubehageligt berorte ved at opdage, hvor forholdsvis nær vi sidste Aar havde vandret ved stejle Afrundinger af Fjældet ned i Dale, hvis Bund vi slet ikke kunde se, men blot ane.

Man maa under hele Opstigningen, som tager

henved 6 Timer, udvælge sit Fodfæste med Omhu for ikke at sende en mindre Lavine af Sten ned bag sig til Gene for sine Ledsagere.

Kort før man naar den egentlige Top af Kebnekaise, kommer man til „Toppstugan“.

I Hytten er 4 Køjer med Plads til 2 à 3 i hver, saa at man kan dvæle deroppe og bie paa bedre Vejr, hvilket ofte er ønskeligt. Vi medbragte selv lidt Petroleum til en Primus, som findes i Toppstugan, lavede Te og spiste Knækbrød og Chokolade.

Toppen af Kebnekaise er dækket af en umaa-

delig Snekalot, som stadig stigende snævrer sig mere og mere sammen mod det højeste Punkt, hvorfra det pludselig gaber stejlt ned til alle tre Sider.

Sidste Aar stod vi 14 Vedels Egne paa en lang Linie med Paabud fra Sarri om ikke at røre os af Flækken, og jeg indsaar i Aar det fuldtud betimelige i denne Forholdsregel.

Dengang stod vi i Taage og anede intet

om de Dybder, som vi var faa Skridt fra. Vi saa heller ikke i Syd og Vest hele den pragtfulde Sarekkæde af stolte Tinder, som nu glødede rødt i den opgaaende Sol.

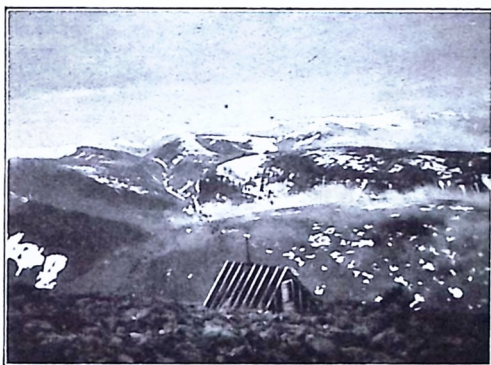
Rundt omkring flænsede knivskarpe Fjældkamme i Vattotter af Skyer, som sejlede forbi under os og glimtvis afdækkede isgrønne Bræer.

I Nord og Vest hobede Norge sig op, og langt ude i Øst fortonede Sverige sig i disede Højderygge og langstrakte Søer; helt over til Gällivares Malmberg kunde vi se.

Vi satte os ned og saa. Og opsugede i vor Bevidsthed det nære Virvar af sorte Klipper og hvid Sne og den fjerne Rigdom af bløde Farver.

Hvad gjorde det saa, at vi frøs, naar denne halve Time fyldte os med al den Skonhed, som vi magtede at fatte. Et helt Aar skal vi jo hente Næring fra denne Erindring, inden vi igen kan komme til at kravle i Bjerge.

Thorkel Vogg,
Vedels Egne.

„Toppstugan“.

Københavnerspejdernes „Gods“

For et Par Aar siden døde en gammel Mand, som hed Niels Jacob Colлерup-Jørgensen. Han var ansat i Københavns Magistrat og var tillige Sagfører. Da man aabnede hans Testamente, viste det sig ikke alene, at Colлерup-Jørgensen havde været en velhavende Mand, men tillige at han havde testamenteret praktisk talt hele sin Formue til de københavnske Spejdere — med den Klausul, at alle Pengene skulde bruges til Indkøb af Lejrpladser. Den gamle Sagfører forstod, at det, efterhaanden som København voksede, blev mere og mere vanskeligt for Spejderne at finde egnet Terræn, hvor de i Fred kunde lægge deres Lejre og holde deres Øvelser. Det mærkelige var, at Spejderkorpset aldrig havde kendt end sige haft nogen Forbindelse med Colлерup-Jørgensen. Men det er senere blevet oplyst, at han hver Søndag fra sin lille Villa ved Bernstorffsvej betragtede Spejderne, som drog ud til Øvelse. Han var selv meget svag af Helbred og havde vanskeligt ved at færdes ude. I Testamentet skrev han, at han ønskede, at Spejderne skulde have de mange Penge, fordi han følte, at hans eget Liv vilde være blevet lykkeligere, hvis han som ung havde drevet Sport.

Der er forøvrigt Grund til at nævne, at Colлерup-Jørgensen var født af ganske fattige Forældre. Han begyndte sin Virksomhed som Skriverdreng paa et offentligt Kontor. Ved Opholden af megen Energi og under stort Savn lykkedes det ham at gennemføre sit juridiske Studium, saaledes at han blev Sagfører og senere fik Ansættelse under Københavns Kommune. Han var hele sit Liv en uhyre flittig og stræbsom

Mand. Naar han havde arbejdet hele Dagen paa Raadhuset, gik han hjem og passede sin Sagførerforretning. Colлерup-Jørgensen kom saaledes ikke sovende til de mange Penge, som Spejderne nu har faaet.

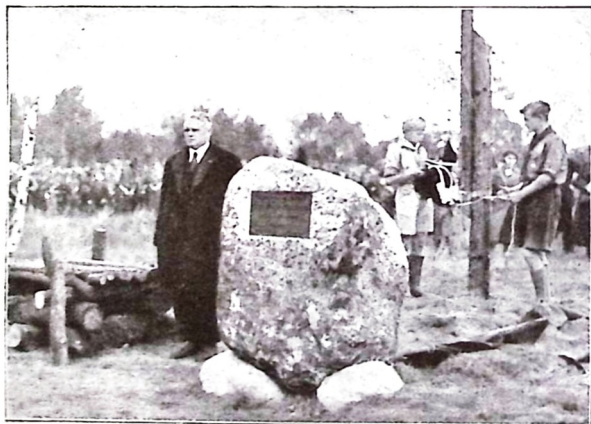
For at sikre Formuen for Spejderne ud i Fremtiden er der blevet dannet et Legat, som bærer Giverens Navn. Det bestyres af Repræsentanter for Københavns Distriktet og Spejderkorpsets Bestyrelse. Legatbestyrelsen har i det forløbne Aar udfoldet en betydelig Energi og har besat op imod 100 Lejrpladser, som der kunde være Tale om at købe. Der er imidlertid saa mange Hensyn at tage, at man kun til Dato har erhvervet Kattahalemose og Egemose.

Egemosen, det første og foreløbig det største og smukkeste af de Arealer, som Niels Jacob Colлерup-Jørgensens Mindelegat har indkøbt, er nu blevet indviet ved en Højtidelighed. Det skete umiddelbart efter den store Øvelse, da alle de deltagende sjællandske Spejdere samledes i Egemoselejren. Paa den største af de aabne Pladser, hvor den mægtige Flagstang er rejst, samledes foruden de mange Spejdere en Del af Legatstifterens Familie, samtlige Korpsets „Spidser“ og en Mængde andre indbudte. Korpsraadets Formand, Viceskoleinspektør Svane og Formanden for Legatbestyrelsen, Overretssagfører Paul Lassen mindedes Colлерup-Jørgensen og fremhævede ham og hans Liv som et Eksempel ogsaa for vor Tids Ungdom. Paa Spejdernes Vegne modtog Distriktsraadets Formand, Murermester Harald Petersen den store Gave, og idet han lovede, at Spejderne nu og i Al Fremtid vilde værne om den herlige

Lejrplads og derved ære og minde deres Velgører, afslørede han en smuk Mindesten, som de københavnske Spejdere havde rejst Niels Colлерup-Jørgensen til Tak og Minde.

Egemoselejren er et herligt Øvelsестerræn. Der er ikke mindre end 18 Td. Land, delvis bevokset med gammel Ege- og Bøgeskov. Der er to temmelig store Søer fulde af Gedder. Endvidere er der flere mindre Søer, og flere Tonder Land er dækket af et jungleagtigt Krat, som ikke kan være bedre egnet til spændende Øvelser. Man haaber engang at kunne bygge et Nybygger-Blokhús derude.

Det er en Selvfølge, at Lejrpladsen kan benyttes af alle Spejdere, — men det er de københavnske Spejdere, der er blevet „Godsejere“.

Mindestenen afsløres.

Søspejdere og Søspejderliv

Lige som selve Spejderbevægelsen blev grundlagt i England, blev Søspejderne ogsaa „opfundet“ derovre. Men allerede i 1912 kom vi med herhjemme, da Kaptajn K. V. Høyer startede Søspejdene i Hellerup. Siden da er de fleste andre Lande, hvor der er Spejdere, kommet til, og det vil jo faktisk sige overalt undtagen i Italien og Rusland. I Amerika var de lige begyndt, da vi i 1927 havde internationalt Søspejderstævne i Helsingør. Den amerikanske Søspejderchef var med, og paa Grundlag af, hvad han her lærte, lykkedes det ham i Løbet af faa Aar at faa oparbejdet Søspejderne derovre, saa de nu tælles i tusindvis. I England er Søspejderne officielt anerkendt af Admiralitetet. I Rumænien startes for Tiden den ene Søspejdertrop efter den anden. Saadan kunde jeg blive ved.

Hvorledes nu herhjemme? Ja, her har vi haft Søspejdere lige siden 1912, da vi begyndte med en Trop. Nu har vi seks. Men det er alt for lidt. Der burde være Søspejdere i hver eneste Havneby herhjemme, og hvis vi havde Førere nok, tror jeg ikke, det vilde være længe, før der meldte sig flere Drengene, end vi havde Plads til.

Det er de færreste voksne Mænd, der er klar over, at de som Førere for en Søspejdertrop vilde have en grumme interessant Fritidsbeskæftigelse. Hvis de var klar over dette, var der ingen Nød. Men det véd de ikke. Derfor er det jer, Drengene, der skal fortælle dem det. I og jeres Forældre kender sikkert den rigtige Mand i Byen, en Sejlsportsmand eller en Mand, der har faret til Søs. Faa fat i ham og fortæl ham, at der er Brug for ham. Sig, at I vil være Trop, hvis han vil være Tropsfører. Faa ham til at skrive til mig om Oplysninger, saa skal jeg gøre, hvad jeg kan, for at faa ham overtalt.

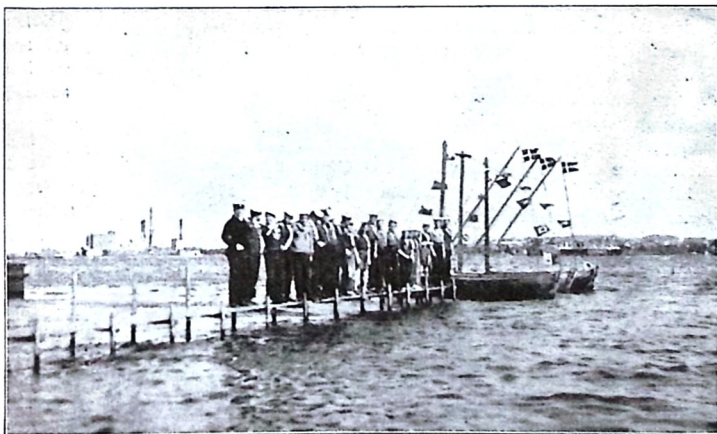
Men inden I farer paa ham, er det bedst, I lige faar at vide, hvad Søspejdersport er for noget. Det er en Del af selve det internationale Spejdervæsen, nemlig et Kammeratskab, der

strækker sig Verden rundt, et Slags Frimureri. Spejderpatruljen er det Sted, hvor der altid sker noget, hvor der er godt at være, hvor man har nogle af sine rigeste Oplevelser, og hvortil nogle af ens bedste Minder knytter sig. Søspejdere er ganske almindelige Spejdere, der lige som andre Spejdere gør deres bedste for at holde Alverdens Spejderses fælles Lov. Og først da kommer vi til det særlige for Søspejdere, at en stor Del af deres Virke kommer til at foregaa i, ved og paa Vandet. Svømme kan vi alle lære, selv om Troppen hverken har Fartøjer eller Station. Saa sparer man sammen til en Robaad. Senere kommer man ud at sejle med Tropsførerens og hans Venners Sejlbaade, og til sin Tid naar Troppen forhaabentlig dertil, at hver Patrulje er Ejer af sin egen Sejlbaad.

Enhver rask Dreng, som holder af Hav og Saltvand, vil forstaa, at han som Søspejder kan faa en Mængde af sine Drømme opfyldt. Han kommer om Sommeren ud paa et længere Krydstogt i mange Dage, han slaar Lejr paa ubeboede Øer, han fisker og han laver selv sin Mad. Han lever det herligste, frie Sømandsliv, man kan tænke sig.

Men først skal Troppen startes, og allerførst skal vi have fat paa en Mand til at starte den. Faa fat paa ham og skriv til Korpskontoret.

Niels Brammer,
Søspejdercommissioner.

Søspejderne og de festsmykkede Baade i Aalborg Havn.

„GLENTERNE“ I HOLLAND

DEN STORE NATIONALLEJR VED HAAG

Hvordan skal jeg paa en Side eller to skildre det Eventyr, som Glenterens Deltagelse i den hollandske Korpslejr i Sommer var. Jeg kunde fylde en hel Aargang af Bladet uden at blive færdig.

„Niet praten — maar doon“,

„ikke snakke, men gøre det,“ stod der paa en Træstamme foran en af de hollandske Troppes Lejre.

Altsaa — vi var 25 Glenter, der den 31. August Kl. 5 Morgen steg ind i vor røde Omnibus og kørte over Fyn og Als til Kollund paa Vej til den hollandske Korpslejr, hvor vi skulde nyde den Glæde og Ære at repræsentere det danske Spejderkorps.

Trods Valget i Tyskland forløb Turen gennem Tyskland uden andre spændende Oplevelser, end at vi i Hamburg mødte Køgespejderne, der i Rutebil havde været paa Rundtur i Tyskland.

500 km i en Rutebil paa een Dag er en lang Tur, og vi var dødt trætte, da vi den 1. August Kl. 9½ om Aftenen kørte op foran *Het Laar*, de hollandske Spejders Gilwellpark i Ommen. Men den hjertelige Modtagelse, man beredte os, jog Trætheden paa Flugt. Telte var rejst, saa vi ikke behøvede at pakke vore egne ud, og trods det sene Tidspunkt ventede man os med en herlig, dampende Middag.

Vi kunde godt have ønsket at blive dér en hel Uge, men allerede halvni næste Morgen maatte vi starte paa det sidste 200 km lange Stræk. Turen gennem Holland blev en uforglemmelig Oplevelse. Landet er aldeles fladt som et Bord og gennemskåret af et Udal af Kanaler. Store og smaa, mange kun 1 m brede, kvadreder de Landet som et Kæmpeskakbræt, og ofte ligger Kanalens Vandflade højere end Markerne, ja enkelte Steder kørte vi paa Diger, hvor Kanalens Bund var højere end det omgivende Land.

Vejene var fortrinlige, de gamle vel nok lidt smalle, men de nye til Gengæld overdaadige, med 4 Bilbaner ved Siden af hinanden, og derudenfor Baner for alle andre Trafikmidler, og jeg tør nok antyde, at de hollandske Biler kører! Der er ingen Hastighedsgrænse. Jo længere vi kom Vest paa, desto tættere blev Bebyggelsen af Landet. Byerne ligger her saa tæt op ad hinanden, at kun Skiltene ved Vejen viste os, at det ikke var een lang By, men mange smaa, vi kørte igennem. De med Mursten brolagte Veje, der alle prydedes af gamle Bøge eller Egetræer, de flade Marker med det brogede Kvæg, de ejendommelige Bøndergaarde af røde Sten og med stejle Straatage,

Kanalerne med de Hundreder af Broer, Byerne med den smukke, gamle Arkitektur og Hollænderne i de gamle Dragter og med de store Træske — alt det saa vi paa Farten som Billeder i en vidunderlig skøn Billedbog.

Korpslejren.

Og saa rullede vi ind i „Het Nationaal Kamp“, der allerede var rejst paa Godset Osterbeek lige uden for Regeringsbyen Haag.

Efter en meget hjertelig Modtagelse blev vi overgivet til Lederen af Subkamp A, Hr. *Rosendal*, der i 1924 var Leder af den hollandske Tropp paa Ermelundssletten.

Han saavel som alle lige fra Lejrchefen og Spejderchefen ned til den mindste Spejder var utrættelige i deres Bestræbelser for at mage alt paa bedste Maade for os. De var prægtige Kammerater, og de blev mere end det, de blev vore Venner for Livet.

Lejren, der omfattede 3000 hollandske Spejdere, var foruden af os besøgt af Troppe fra Belgien, Tyskland, England, Ungarn og Norge. Arrangementet var i alle Maader glimrende, helt igennem i forbedret Jamboree-Stil.

Deres Vandforsyning var det bedste, jeg endnu har set. Hver Subkamp havde sit Vandtaarn, hvorfra Ledninger med Aftapningshaner gik langs et Vaskebord af Træ. Ogsaa Toiletterne var det bedste, der endnu er set paa dette Omraade.

De hollandske Spejdere er meget dygtige, navnlig i Pionerarbejder, og vi lærte en Mængde af dem. Derimod er deres Lejrorden ikke saa fin som den danske. Vi havde den Glæde at blive udpeget som absolut Nr. 1 i Lejrorden ved en Konkurrence mellem alle Troppene i Subkamp A.

Aabningen af Lejren skete ved en stor Parade, hvor Præsidenten for det hollandske Korps, Prins *Hendrik* talte, og derefter fandt en Række Opvisninger Sted. Ved disse Opvisninger, der gentoges 4 Gange i Løbet af Lejrperioden, viste vi Niels Bukh-Gymnastik, og Hollænderne blev i den Grad begejstrede for denne specielt danske Gymnastik, at det for os var et helt Triumftog. Vi sluttede hver Opvisning med at danne en Pyramide, fra hvis Top et dansk og et hollandsk Flag udfaldes. Det var et Nummer, som vakte stormende Begejstring. Umiddelbart efter den første Opvisning fik vi Besøg af Prins *Hendrik*, der paa Dansk sagde: Tak for sidst.

Af de hollandske Spejders Opvisninger var der særlig ét „Nummer“, der bør fremhæves. Det var Subkamp A's Opvisning i Teltslagning, Pionerarbejde, Ildtænding o. s. v., en imponerende Opvisning, hvor 300 Spejdere i Løbet af Minutter forvandlede den store Opvisningsplads til en myldrende Lejr med Telte, Borde, Flagstænger

Trods de mange Opvisninger havde vi glimrende Tid til at stifte Venskaber, men vi fik saa mange Invitationer til Te og lign. hos forskellige Troppe, at vi maatte dele os i 6—7 Grupper, naar vi skulde paa Besøg. Hver Gruppe blev saa forsynet med et Silke-Dannebrog paa en hvid Flagstang, som den overrakte til den gæstfrie Trop. Selv hjemførte vi ogsaa en Mængde Erindringsgaver.

Selvfølgelig var der store Lejrbaal om Aftenen, hvor de forskellige Nationer optraadte. Tyskerne sang, Franskmandene lavede Pantomime, og vi dansede danske Folkedanse i gamle Dragter.

En Række Udflugter til Amsterdam, Haag, Rotterdam, Alkmaar, Delft o. a. var glimrende arrangeret og gav os et enestaaende Indtryk af Hollands prægtige og skønne Byer, hvor gamle

Traditioner og Skikke arbejder Haand i Haand med moderne Foretagsomhed. Hver Dag var som en Fest fra Morgen til Aften.

Men den største Fest var alligevel The Chief Scout Lord Baden-Powells Besøg. Ved en stor Parade blev han hyldet af Spejderne, og saa aflagde han Besøg i Lejren.

„The Chief“ var meget interesseret i vor Lejr og udtalte sig rosende om den. Efter at have prentet sit Navn paa vort Kalveskind bad han os hilse alle de danske Spejdere hjerteligt.

Om Aftenen gav det hollandske Korps en stor og fornem Middag paa Kurhauss i Schreveningen til Ære for Baden-Powell. Til denne Middag, hvori Prins Hendrik deltog, var inviteret 2 Ledere fra hver af de udenlandske Nationer. Verdensspejderchefen blev her udnævnt til Storkors-Ridder af Oranjeordenen. Efter Middagen samledes alle Førerne saa igen med Spejderne til Afskeds-Lejrbaal. Ved dette Baal overrakte vi det hollandske Korps et Kalveskind, hvorpaa en af Spejderne havde prentet et dansk Landskab — som en Tak for de uforglemmelige Dage, vi havde tilbragt blandt vore hollandske Kammerater.

Næste Morgen Kl. 5 faldt vore Telte, og Kl. 7 rullede vi alle hjemad fulgt paa Vej af Hollændernes Hurraraab.

Vi havde lidt Vrovl med Vognen i Tyskland, men vi naaede dog rettidigt hjem.

Turen var i alle Maader forlobet mere end tilfredsstillende, og saa havde den kun kostet 35 Kr. pr. Spejder. *Johs.*

Øverst:
Alle Kokkenpladserne laa
samlede udenfor Lejrene.
Her er en af dem

Nederst:
Skotterne.

Den store Kamp i Taagen.

DET flakkende Skær fra en Flagermuselygte faldt hen over Bordet, hvor Tropsførerens studerede et Generalstabskort. Et Par gamle Spejdere, der lige var kommet tilbage fra en spændende Rekognoscering, fortalte hviskende om et Sammenstød, de havde haft og om et Par Meldinger, de havde opsnappet. Desværre var det ikke lykkedes dem at tage mere end 3 Armbind. Resten af den fjendtlige Patulje var forsvundet i Mørket. Tropsførerens undersøgte Meldingerne; de var gode nok. Spejderne kravlede ned i Halmen for at faa en Times velfortjent Søvn. Den store Lade var i Forvejen taget i Besiddelse af et halvt Hundrede mindre Dreng, som — indtil videre — snorkede uforstyrret af de voldsomme Begivenheder ude i Terrænet.

„Hurtig, hurtig!“ En Vagtpost kom forpustet tumlende ind. Hans Ansigt var fortrukket af Spænding og Anstrengelse. „Mindst 50 af Herremændens Folk rykker frem mod Gaarden her.“ Tropsførerens samlede hurtigt 16 af sine gæveste „Bønder“, og tavse listede de ud i Mørket.

Som „Krigskorrespondent“ fik jeg Tilladelse til at deltage i den farefulde Ekspedition mod Løfte om at være stille og kravle paa Maven gennem Grøfter med Vand i, — hvis det var nødvendigt. — Der var ikke en Spejder at øjne. Taagen og Mørket i Forening gjorde det vanskeligt at orientere sig. Vagtposten var imidlertid sikker i sin Sag og førte os ned ad en Markvej. „Fjenderne“ maatte have opgivet at angribe, de trak sig tilbage. Vi besluttede at forfølge dem, og i Løb gik det fremad. Vi undgik den haarde Vej og løb i Græskanten. For hver 200 Meter standsede vi og lyttede. En lille Spejder spurgte lidt forskræmt, hvorledes vi 16 Mand — og en Krigskorrespondent — skulde kunne klare 50 „Herremænd“.

Den store

Føreren svarede kort: „50 Mand i Mørke betyder som oftest, at der i Virkeligheden kun er 20.“ Fantasien spiller en stor Rolle i en Natøvelse.

Næste Gang, vi standsede, hørte vi tydeligt hviskende Stemmer og Fodtrin forude. Lydløst sneg vi os frem, uden at vi kunde se en eneste „Fjende“. Pludselig kom Maanen frem, og næppe 30 Meter foran os laa en Snes Herremænd i Dækstilling. De maatte altsaa alligevel have hørt os. Med

høje Raab (det skræmmer altid!) styrtede Bønderne frem. En herlig Kamp, kort og ublodig, blev Resultatet.

Kun en stakkels Krigskorrespondent gik det haardt ud over. Han blev trods Protester og Forklaringer anbragt meget ublidt i en Tjernebusk med flere Herremænd paa Maven af sig. I Mørke er alle Katte graa, saa det var maaske ikke saa mærkeligt, at jeg blev antaget for en „Bonde“. Resultatet af Kampen var forsaavidt flot. Bønderne erobrede 18 Bind og mistede kun et. Mit personlige Udbytte var — foruden Spændingen — en forrevet Kind og en Skulderstrop, som jeg i Kampens Hede maa have revet af en af mine misforstaaende Angribere.

Hurtigt naaede vi tilbage til Hovedkvarteret, hvor Føreren for en anden Patulje netop var ankommet. Han fortalte ikke uden Stolthed, at det var lykkedes ham og hans Folk at liste sig gennem en hel Kæde af Herremændens Folk og slaa et Undsigelsesbrev op paa Ladeporten paa „Herregaarden“ Kobæk. Paa Hjemvejen var de blevet skarpt forfulgt, men ved at kaste sig fladt ned i en Grusgrav lige ved Vejen, var det lykkedes dem at faa alle Forfølgerne til at løbe forbi — i en Afstand af 2 Meter. Mørket og den tætte Taage havde hjulpet dem. Den Patulje havde tjent 150 Points til Partiet, saa det var ikke mærkeligt, at Tropsførerens roste de trætte Dreng, som nu fik Lov til at rulle sig ind i Tæpperne.

Mere end et Par Timers Søvn blev det ikke til. Jeg vaagnede fortumlet ved Raabet: „Vi bliver angrebet, de kommer!“ Og denne Gang var det rigtigt. Op over en Bakkekam kom en Styrke paa flere Hundrede af Herremændens Folk sindigt vandrende imod os. Det var vor Opgave at være

Øvelse i Nordsjælland

Stødpudder for vor Hovedstyrke, som laa en Kilometer bag os. En hurtig Løber blev sendt efter Hjælp, — og saa var Fjenden over os. Det var en frygtelig Overmagt, men Bønderne kæmpede bravt, (jeg havde i Forvejen bragt mig i Sikkerhed paa Vindmotorens Platform, hvorfra jeg havde en glimrende Udsigt over „Valpladsen“), men til sidst bukkede de under. Herremændens Folk drog bort samme Vej, de var kommet. Og saa kom Hjælpen — for sent altsaa!

Kl. 10½ stod det store Slag ved Bastrup Slot, hvor det lykkedes de samlede Bondestyrker at knuse Herremændene.

* * *

Det havde været en glimrende Øvelse, fuld af Spænding fra først til sidst. De 1400 Spejdere, hvoraf mange var kommet langvejs fra og med store Forventninger, havde ikke kunnet klage over, at de intet oplevede.

Det var utroligt, hvad de kunde fortælle om, og hvilke Puds de havde spillet „Fjenden“. Selvfølgelig de smaa Dreng, som i Nattens Mulm og Mørke havde været noget betænkelige ved Situationen, kunde berette om Bedrifter.

Der var blevet slaaet Bro over en Aa, der havde siddet Lytteposter i Trætoppe, og en Patuljefører af Bøndernes Parti kunde prale med, at han ved at udgive sig for Herremænd var kommet helt ind i et af Slottene og havde kunnet tælle alle Herremændens Folk. Han havde ovenikøbet spist til Aften med dem uden at blive opdaget.

* * *

„Bønderne“ bestod af Københavns Divisionen, Gentofte, Hellerup og Frederiksberg Division, Søspejderne og Hertug Knuds Division — under Ledelse af Divisionscheferne Kaj Lundby og Erik Sjøquist. „Herremændene“ bestod af 1. Københavns Division, Sydsjællands Division og Frederiksberg Amts Division under Ledelse af Divisionschef Knud Jensen.

* * *

POINTS

Herremændene:

2 Kærre ført igennem til Slottet... 200
Armbind taget 4600

Ialt..... 4800

Bønderne:

4 Kærre opsnappet..... 500
Meldinger 350
1 Undsigelsesbrev opslaaet..... 150
Armbind taget 8030

Ialt..... 9030

Indvielseshøjtideligheden omtales andetsteds i Bladet, saa den skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Lad mig blot nævne, at vi fik en velfortjent Kop The, som strammede svært op efter Nattens Anstrengelser. Det havde alligevel været temmelig skrap.

Den storartede Øvelse var „lagt“ af Revisor Franz Bruun.

Efter Højtideligheden, som var prisværdig kort men smuk, marcherede alle Spejderne til Lyngby Station, hvor Ekstratoget ventede. Kl. ca. 4 ankom Styrken til København, hvorefter der marcheredes samlet til Rosenborg Eksercerplads. Her traadte Spejderne af — trætte, meget trætte, men glade.

H.

Herremændene med deres Standart. Foran Knud Jensen

Søspejderduelighedstegnene.

Endnu er der kun indført tre særlige Duelighedstegn for Søspejdere, men viser der sig Interesse for dem, vil der blive indført flere. Egentlig er disse Mærker ikke „særlig for Søspejdere“, der er kun det ved dem, at det Arbejde, de fordrer, maa udføres i Nærheden af Vandet. Ja, selv dette er endda ikke nødvendigt for dem alle. Meningen er jo den, at enhver Spejder, Land- eller Sø-, er velkommen til at tage alle Korpsets Mærker. Jeg glæder mig derfor til at se Søspejdere med nye Eksemplarer af de gamle Duelighedstegn og ogsaa Landspejdere med disse nye Duelighedstegn.

NAVIGATØR

- 1) have Kendskab til Søkortet og dets Anvendelse,
- 2) kunne sætte Kurser og rette dem for Misvisning og Strømsætning, kunne tage Kryds- og 4-Stregers Pejling,
- 3) kende følgende §§ af de internationale Sø-

En Søspejder.

vejsregler: 1—7, 10, 11, 15—24 og 27—31,

- 4) kende de internationale Signaler for Lods samt de danske Stormvarselssignaler,
- 5) kende Hovedreglerne for de danske Farvandes Afmærkning.

SEJLSPORTSMAND

- 1) kunne sætte Sejl, bestemme Sejlføring, gaa under Sejl fra Fortøjning eller Bøje, løbe til Bolværk, Bøje eller Fortøjning samt beslaa Sejl, alt med en mindre Sejlbaad. Paa opgaven Kurs stille Sejlene efter Vinden. Sætning og Bjergning af Klyver og Topsejl. Rebe Storsejl og Fok ind og ud. Kunne sætte en Spiler,
- 2) have istandsat et mindre Fartøj efter Vinteroplægning,
- 3) have Kendskab til Sejlsyning og Wirespleddning.

SIGNALGAST

- 1) kunne afsende og modtage Haandflagssignaler (To-Flag) med en Hastighed af 30 Bogstaver pr. Minut,
- 2) kunne afsende og modtage Morsesignaler, a. med Flag: en Melding paa 100 Bogstaver (Hjælpetegn incl.) i 5 Minutter over en Afstand af 500 m. b. med Lys: en Melding paa 50 Bogstaver (Hjælpetegn incl.) i 5 Minutter over en Afstand af 1 km. c. med Lyd (Fløjte): en Melding paa 50 Bogstaver (Hjælpetegn incl.) i 5 Minutter over en Afstand af 100 m.

Under saavel Afsendelse som Modtagning skal anvendes Bogstavbetegnelse (ikke Tal eller Prik—Streg).

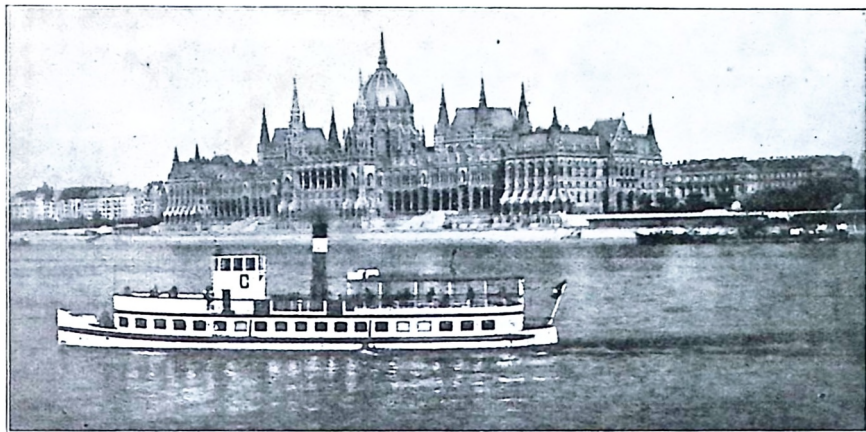
Tid til Renskrivning af Meldingen: for a. 10 Min., for b. og c. 5 Min. Saavel Kladden som den renskrevne Melding skal afleveres.

Fejlprocenten i de enkelte Prøver ikke over 5. Som Hjælper har Signalgasten en Spejder. Han instruerer selv Hjælperen, der ikke maa deltage i Aflesningen eller Tydningen af Meldingen,

- 3) vide, hvad der forstaaes ved Relais-signaler og Stafetsignaler,
- 4) kende den internationale Signalebog og kunne signalere efter den.

Niels Brammer,
Søspejdercommissioner.

VERDENSJAMBOREEN 1933

Den pragtfulde Parlamentsbygning i Budapest.

JAMBOREEN i Gödöllő ved Budapest til Sommer vi komme til at indtage en Plads i Spejderhistorien paa Højde med Verdensjamboreerne i Arrowe Park ved Liverpool og i Ermelunden ved København.

I den engelske Jamboree deltog ca. 50,000 Spejdere fra mere end 50 forskellige Lande. Hvor mange Tusinder, der vil møde i Ungarn, kan endnu ikke siges, men fra følgende Lande er foreløbig anmeldt:

England med Kolonier ca. 3000, Polen ca. 1500, U. S. A. ca. 1000, Østrig ca. 1000, Sverrig ca. 500, Jugoslavien ca. 300, Finland ca. 200, Bulgarien ca. 200, Holland ca. 100, Grækenland ca. 100, Luxemburg ca. 50, Japan ca. 25, Estland ca. 25, Siam ca. 20 og Syrien ca. 50. Her fra Danmark kommer vi vel med ca. 1000.

Det er en Betingelse, at de Spejdere, der ønsker at deltage, dels er 14 Aar, dels er saa dygtige og saa gode Spejdere, at de kan hævde Det Danske Spejderkorps' Ry i Ulandet. Forholdet er jo, at udenlandske Spejdere — ikke mindst de, der selv deltog i Ermelundsjamboreen — anser de danske Spejdere for at være overordentlig dygtige. Det vil være praktisk for de Spejdere, som tænker paa at deltage, allerede nu at begynde at dygtiggøre sig.

Som allerede tidligere nævnt, vil der blive lagt megen Vægt paa Lejrspport, specielt Lejrindretning. Vi maa derfor ikke alene sørge for, at vort Materiale bliver saa godt og ordentligt som tænkes kan, men vi maa være i Stand til at ind-

rette vor Lejr eller rettere sagt vore Lejre ved Jamboreen efter alle Kunstens Regler.

Alt primitivt Materiale vil man kunne faa dernede, saaledes at vi kan fremstille alle de Lejrarbejder, som er kendt fra Turneringerne.

Ungarerne vil bestræbe sig for, at der bliver givet samtlige Deltagere den rigest mulige Anledning til at lære hverandre at kende og til at stifte Venskaber. Vi bliver med andre Ord ikke saa stærkt beskæftiget som i Arrowe Park. Dog skal vi jo deltage med et „Nummer“ i de store Opvisninger, og her har Ungarns Internationale Commissioner udtrykkelig udtalt Ønsket om, at Danskerne laver Niels Bukh-Gymnastik ligesom i England. Om vi skal føje Ungarerne eller finde paa noget nyt, vil blive afgjort af Jamboreeraadet, som bestaar af Repræsentanter for Det Danske Spejderkorps og K. F. U. M.-Spejderne, — eftersom vi jo skal udgøre et fælles Hold fra Danmark.

Ungarerne har faaet en god Idé. De opfordrer Spejdere, som agter at deltage i Jamboreen, til allerede nu at begynde at korrespondere med Jamboreedeltagere fra andre Lande. Saa kender de hinanden, naar de mødes. De, der har Lyst, kan henvende sig til mig.

Turen vil nok kunne gores noget billigere end først antaget, maaske for ca. 130 Kr. Heri er indbefattet alle Udflugter og Rejser i Ungarn (Donau, Bjergene og Stepperne). Begynd at spare sammen allerede nu. Det bliver en Oplevelse for Livet!!

Tage Carstensen.

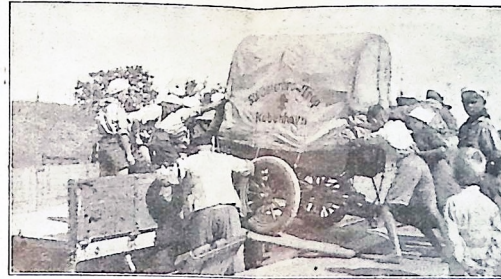
TROPPENS LIV I BILLEDER

Paa Cykler ved Gøtakanalen.
(Børge Næsted fot.)

En god Spejder kan bjerpe en Drukende.
(Erik Obelitz fot.) (Præmie)

Tropskærren skal med Tøget.

Enhver Spejder kan give kunstigt Aandedræt.
(Erik Obelitz fot.)

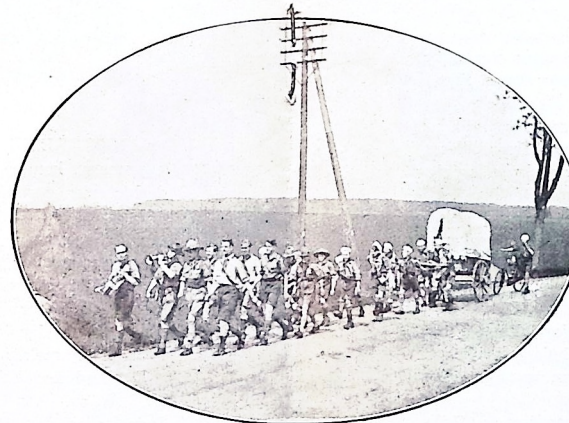
Retræten blæses, inden Lejren gaar til Ro.
(Børge Næsted fot.)

Skjalm Hvides Divisions Rovere opstillet til Parade. (Askholm fot.)

Blokhuset er færdigt.

Vi skal videre frem!
(1. Charlottenlund Trop, B. Næsted fot.) (Præmie)

Hvil i Ulvelejren.

Tungen lige i Munden
(Askholm fot.)

Sommeren leve!
(Børge Næsted fot.)

Morgenparade i Göteborg-Spejdernes Lejr.
(Børge Næsted fot.)

I Lejr mellem Bornholms Klipper.
(Hans Tausens Trop, Mogens Traberg fot.)

En god Historie foran Kaminen.
(Korsør Rovere, N. F. Jørgensen fot.)

Paa Opdagelse i Naturen

Vi har vist alle en ubestemt Følelse af, at vi kan gøre de bedste Opdagelser inde i *den Skov*, som er utilgængelig, eller at der er bedre inde i *den Have*, som er aflaaet, eller at der er flere Sommerfugle og Blomster paa *den Side* af Aaen, hvor vi ikke kan komme. Det er rigtigt nok, thi kommer vi *derhen* med Forventning og aabne Sanser, saa opdager vi store Ting; vi ser Naturen selv.

Men Vidunder-Riget er *ogsaa lige her*, hvor vi er. Vi maa se paa Naturen, straks vi kommer ud af Døren. Jo, — der oppe over Hushjørnet susede en Svale forbi, saa har vi den endnu, den frie, sorteblaa Luftkrydser. Og lidt efter tænker vi atter paa Svalen, fordi vi opdager, at der maa dog være en Del Føde for den endnu. Der er kun kommet enkelte til Mødestedet, og Drengene staar og venter ved en Mur, hvor de første Morgenstraaler fra Solen varmer og lyser. Da sidder der netop en stor, brunlig Flue paa det hvidgule Kalkpuds, og den lader sig opvarme for at faa Kræfter til at flyve ud i Solen og holde sig svævende paa eet Punkt i Luften med svirrende, usynlige Vinger. Det er en stor Svæveflue, der kan hvile sig hvorsomhelst, den vil i Luften, men som iøvrigt lever af Blomsterhonning og har faaet

et Udseende saa mærkeligt, at man kan tro, at det er en Bi. Dér fandt vi Naturen straks, førend Turen begyndte. Mon ikke, der skulde blive nok at „opdag“ hele Dagen.

I *Byens Udkant* er der flere Fugle. Maaske faar man straks en lille Oplevelse; en *Toplærke* løber paa Villavejen og ruller rask til Side, naar de forreste i Drengeflokken kommer tæt frem imod den; men den flyver ikke bort, den trykker sig et Øjeblik ved Rendestenen, som om den laa paa Jorden. Men den har kun gjort sig lidt lavere end før, da den rullede af Sted, næsten uden Ben, saa mærkelig uanselig paa den graa Vej, selv farvet som Sand og Smuds paa en støvet Grusflade. Men dens venlige Tillid viser sig kort efter, fordi den mærker, at det naturligvis ikke er Fjender, som marcherer forbi. Den løfter sig op og lader sin Hovedtop stritte trekantet opad. Fra Fod til Isse er den graa Fugl forvandlet, dens Ben bliver lange, den stiller sig skraat rejst og spejder over Stensætningen, den lille Top laa for fladt bagud, og den hilser os nu med kæk, spids Form, — vi ser klart, at det er Toplærken, og der er sikkert en eller anden, som kan fortælle om *dens* Danmarkshistorie. Den er nemlig kommet til vort Land ved Krigens Tid — 1864 — og har formeret sig fra Varde og Vestjylland helt ud til Skagen og til Helsingør inden vi skrev 1909. Og i Sverige har Toplærken en lignende „Fosterlandshistorie“.

Endnu i *Byens Udkant* er der meget at se. Ved en Telefonpæl staar der en vældig stor Vejbred-plante. Den er frodig mørkegrøn med længde-aarede Blade saa store, at man tænker paa Rabarberblade. Den bærer alenlange Stængler med utallige fine Frøkapsler. Det er den Slags Fuglefrø, som Kanariefuglen holder mest af, de æder jo helst Kæmper; og der var engang en Prinsesse i Eventyret, som spurgte, hvorfor Kanariefuglen er den mest blodtorstige af alle Fugle. Men Bejleren kunde ikke svare: „Den æder Kæmper,“ og han kom herud. Ved den næste Telefonpæl ligger der en stor, plettet Sten. Den videbegærlige spørger sig for, og han faar at vide, at det er en *Porfyr-Sten*. Den er dannet af Lava oppe i Norge, dengang da næsten hele Jorden var glødende; og engang i Istiden blev den skuret herved af Ismasserne gennem Oslo Fjord til vort lave Danmark. Nu ligger den tavs med sin mærkelige Historie og lader sine regelmæssige, kantede Pletter lyse.

Grashopperne i vort Land er kun til Glæde. I smaragdgrønt Panser og med vajende Fjertraade fra Hjelmen spiller den skære og fine Sommer-Serenader.

De er Krystaller i den brunsorte Sten. Hvis der er en af Kammeraterne, som samler paa forskellige Slags Sten, skal vi ud med ham en Dag og hugge et Hjørne af Porfyren med Hammer og Mejsel for at forøge „Skærve-Samlingen“ med noget rigtig godt.

Paa den næstsidste Villa er der et enesteaaende Efteraars-tegn. Paa Muren vokser en Vildvin, tæt hæftet til Murfladen, med lynende røde og gulrøde Blade i Midten og med en Krans af friskgrønne Blade i hele Udkanten, øverst mod Tagrenden. Disse Grenspidser er vokset fremad i Sommerens Løb, og de faar senere den røde Bladfarve, og de hilser et Farve-Farvel, naar de midterste Blade allerede er faldet til Jorden.

Men ude paa Markerne vil Turen stadig give nye, mangfoldige Natursager. Her staar en *Cikorieplante* og straalere ganske himmelblaa i den støvede Vejkant; den er større end Mælkebøtten gule Sol-Blomst; den er ogsaa smukkere formet, og den er spiret op af en Rod, som bruges til en endnu bedre Kaffetilsætning end den, man faar af Mælkebøtte-Rodderne: Torret Løvetand.

Paa Lejrpladsen bliver der igen gode Sten at samle og lære Navnene paa: Glimmerskifer, *Svovlkis*, der ofte forveksles med Guld og har skabt Klondykefeber (i 3 Dage) paa Sydsjælland i 1930, Basalt, *Kvartsporfyr* og ren Kvarts til at ridse i Glas med, og mange andre. Paa alle Timer af Dagen faar man Optegnelser om *Lærkens Sang*; hvor mange Minutter jubler den uafbrudt fra *Opstigningen*, indtil den som en Sten falder ned og slutter sin Trille?

Om Efteraaret kommer midt om Dagen *Musvaagerne* paa Træk fra de nordlige Nabolande. Og i betagende Skonhed kredser de store Fugle om hinanden mod Himmelhvælvet, drivende i legende Glidflugt, tilsyneladende helt planløst, men dog bort imod Sydvest til de fjerne Vinterkvarterer i Vesteuropa, og tilsyneladende uden Vilje, men dog imod Vinden, op mod Sydvest-Blæsten og de drivende Skyer.

Den Dreng, som er heldig at sove i Telt om Efteraaret og ligger vaagen i den mørke, stille Natur, kan opleve Fugletrækket paa en anden Maade, idet Viber og Spover høres fløjttende drage mod Syd. Eller hvislende, pibende Lyde fra Nattehimlen røber de rejsende Skarer af Drosler og Dykender og Blishøns. En „vaagen“ Dreng

Den lysegraa *Digesmulle* træffer man ved Stendynger og ved Torvestakke og Brædestabler (P. Skovgaard fot.)

kan nok faa lært disse Trækfuglestemmer ved at spørge Jægere og Lærere til Raads, og han kan da tyde nogle af de mest hemmelighedsfulde Naturvarsler; de samme, som Roms Augurer i Oldtiden fastlagde „Alverdens“ Skæbne efter ved at raade til Krig eller Fred, naar de hørte Trækfuglene.

Endnu langt rigere er Naturen i Skoven, ved Søens Bred og ved Havet. Alle véd vi, at herude er der Skatte at hente. I Granskoven samler man Skeletter, ved Hegn og Skovenge samler man Bær til at lave Samlinger af i smaa Glas og Formalin. Paa Stranden begynder man en Dagbog over Fuglenes Liv og Vejrets Forandringer.

Man vil snart forstaa, at alt levende er Guds Gaver, og at intet bør dræbes; heller ikke smertefrit. For selv at leve med uskadet Samvittighed, maa man ære og agte alt Liv. Halfdan Lange.

Lige saa stille som *Skrubtudsen* er, maa man selv være, naar man rigtig vil betragte dens dybe, gode Øjne og dens uskyldig-grimme Krop.

Redaktøren siger —

Vi skal videre frem!

Resultaterne, som kommer ind fra Troppene, viser, at der er Grode i Spejderbevægelsen mange Steder i Landet. 1. Valby Trop har fordoblet sit Medlemsantal, og der er nu ved at blive startet en 2. Valby Trop. Der er ved at blive dannet en ny Trop i Rødby. Paa Fyen er der nedsat en Række Kolonne-Propaganda-Udvalg, og i Frederiksborg Amts Division forberedes der, saavidt jeg kan skønne, med megen Dygtighed en Agitationskampagne. Det er storartet, at Troppene arrangerer forskellige Propagandaforetagender, større eller mindre ganske som Forholdene i den paagældende By tillader det, men det er ogsaa meget vigtigt for ikke at sige endnu vigtigere, at hver enkelt Dreng i Troppen agiterer for Sagen. Jeg gentager, hvad jeg allerede har sagt flere Gange:

Hver Spejder i Det Danske Spejderkorps maa betragte det som sin Pligt at skaffe i alt Fald én ny Spejder. Det er ikke saa svært, naar man fortæller om alle de herlige Oplevelser, man kan have som Spejder. Det maa være en underlig Dreng, som ikke har Lyst til at ligge i Lejr og gaa paa Eventyr i Naturen, deltage i spændende Terrænlege og Detektivovelsø, eller som ikke har Lyst til at samles med gode Kammerater foran den blussende Kaminild i Blokhuset eller Tropslokalet. Brug „Spejdernes Magasin“ til at vise jeres Kammerater og fortæl dem endnu mere om Spejderlivet.

Propagandaudvalget har ladet dette Nummer af Bladet fremstille i 12,000 Eksemplarer, saaledes at Troppene kan rekvirere ekstra Eksemplarer til Brug til Uddeling blandt Drengene, som endnu ikke er Spejdere. De koster 10 Øre pr. Nummer og kan rekvireres fra Korpskontoret.

Nye Bøger.

Paa Gyldendals Forlag er igen udkommet nogle Bøger, som har Interesse for Spejdere.

Der er for det første Martin Johnsons „Congo-rilla“, hvis Indhold kendes fra den pragtfulde Film, som for Tiden gaar i København. Det er en vidunderlig Skildring af Ekspeditionens Oplevelser i Afrikas Urskove, hvor den træffer alle Slags vilde Dyr, ikke mindst de vældige Gorillaer. I Kongobækkenet, dybt inde i den fugtige Ituriskov, træffer Johnson paa nogle Dværgnegre, Pygmæerne, der ikke er mere end godt og vel en

Meter høje. Det er ikke det mindst spændende Kapitel. — Bogen er udkommet som et Led i Gyldendals smukke Safari-Serie.

Paa samme Forlag er udkommet en speciel Spejderbog, nemlig F. Haydn Dimmock's „Spejderne paa Robinson Øen“.

Den handler om en engelsk Spejderpatrolje, som af en Godsejer har faaet Lov til at laane en ensomt beliggende Ø paa den Betingelse, at den i 14 Dage kan leve et fuldstændigt Robinson Crusoe Liv og altsaa klare sig selv udelukkende med, hvad de paa Stedet kan finde. Spejderne forsøger det og oplever samtidig en Række overmaade spændende Eventyr med en Smuglerbande, som har sit Hovedkvarter paa Øen.

Bogen er god og kan anbefales.

En god Udstillings-Idé.

Jeg har hørt om en Trop, som til Brug ved en Udstilling havde lavet noget virkelig morsomt og spejdermæssigt. De indsamlede under kyndig Vejledning et stort Antal Svampe og arrangerede dem paa en Skovbund af Mos. Ved hver Svamp anbragte de en Navneseddel, rød for de giftige og hvid for de spiselige. Det saa godt ud og interesserede Tilskuerne i høj Grad.

Hjem, Skole og Spejdertrop.

Lord Clarendon, der er Generalguvernør i Sydafrika og Chef for Spejderne dér, holdt forleden en Tale til en Mængde Spejderforældre. Han opfordrede indtrængende Forældrene til at interessere sig for deres Drenges Spejdergerning, og han paaviste, hvorledes et Samarbejde mellem Hjem, Skole og Spejdertrop kunde skabe et ypperligt Udbytte for Drengene, — der blev i Stand til at leve deres Liv i Patroljen uden at forsømme Pligterne mod Hjem og Skole. Han sluttede med at sige, at Spejderbevægelsens Maal var at skabe unge, handledygtige Mænd, som ikke først og fremmest tænkte paa sig selv, som var rene i Tanke, Ord og Handling og som levede deres Liv efter høje Ideal.

Førsidebilledet

er taget i det Øjeblik, Flaget for første Gang gaar til Top i Egemoselejren.

Tag.

Forleden jagede en Hund en Perserkat i Middlesex, England, op i Toppen af et 70 Fod højt Træ. Der sad Katten i hele fire Døgn i en stærk Storm. Brandvæsenet, der blev tilkaldt, satte deres længste Stige til, men kunde ikke faa fat i den panikslagne Kat. Stormen, der fik Træet til at svaje, gjorde Arbejdet livsfarligt, og Chefen nægtede længere at sætte sine Mænds Liv i Vove for selv en kostbar Perser-Mis.

En Spejder, der boede i Nærheden, kunde imidlertid ikke udholde at høre Kattens Jamren, men klatrede trods Advarsler til Vejrs. Han naaede helt op trods Stormen, men vendte tilbage med overkradset Ansigt og blødende Hænder. Katten var aldeles vild! Næste Dag forsøgte han igen, og denne Gang lykkedes det ham at faa den halvdøde Kat ned i god Behold.

Brandmændene var noget flove! En Dreng havde povet, hvad de selv var vejet tilbage for.

Ud for den engelske Kyst ved Bournemouth ligger Øen Brownsea Island. Det var paa den Ø, Baden-Powell i sin Tid skabte den første Spejderlejr i Verden. Siden har ingen lagt Mærke til denne øde Ø.

I disse Dage har en tilfældig Rejsende fundet paa at besøge Brownsea Island. Øen viste sig at være beboet af ialt 8 Mennesker og en Masse Dyr. Dyrene var fredede lige til Rotter og Mus, ligesom ingen Menneskehaand i de senere Aar har maattet røre Øens Vækster. Paa en Mark gik Kalve, Køer og Tyre i Græs til Bugen.

Paa Øen ligger der en gotisk Kirke, hvor ingen anden kommer end Øens nuværende Ejerinde, den 66-aarige Mrs. Bonham-Christie. Hun holder Andagt der hver Søndag, spiller lidt paa Orglet, laaser saa sin Kirke og gaar hjem, ikke til det 300 Aar gamle Slot, men til en lille Hytte, hun har ladet opføre ved Siden af Slottet. Der er endnu et Par Huse, hvor en Opsynsmand og hans Datter bor samt de Mænd, der passer Dyrene paa Øen. Mrs. Bonham-Christie vil ikke se andre af Øens Beboere end Opsynsmandens Datter, der er hendes Tjenestepige, og gennem hvilken hun giver sine Ordre til de andre.

Den underlige Slotsfrue, der har foretrukket at bo ved Siden af sit Slot, som iøvrigt er pragtfuldt møbleret og smukt vedligeholdt, har ogsaa

foretrukket at være vaagen om Natten og sove om Dagen. Mrs. Bonham-Christie staar op ud paa Eftermiddagen og holder sig inde, til det er blevet mørkt. Hele Natten vandrer hun omkring i Øens Vildnis med en Stormlygte, fulgt af sine to Hunde.

Hun er meget rig. Ingen véd, hvor hun er kommet fra. Hun købte Øen for fire Aar siden.

Amerikanske Spejdere samler 'gammelt Tøj til de Arbejdsløse

3 Spejdere fra St. Louis hørte pludselig Kvindeskrig i en Villa. Gennem Kælderen skaffede de sig Adgang og fandt i Huset en ældre Dame, der laa livløs paa Gulvet med en uisoleret elektrisk Ledning i Haanden. I en Fart fór en af dem ned i Kælderen, hvor han havde set den elektriske Afbryder. Da Ambulancen naaede frem med Pullmotor, var det lykkedes Spejderne at kalde hende til Live ved at give hende kunstigt Aandedræt.

For nogen Tid siden kom en finsk Lærer og Spejderfører, Hr. Rudolf Dahlgren, her til Danmark. Han rejste paa et Stipendium fra Helsingfors By for at studere Forholdet mellem Skolen og Spejderbevægelsen i de tre nordiske Lande. Han karakteriserer de forskellige Spejdere saaledes: De svenske Spejdere har en medfødt Stil i deres Optræden, Nordmændene er besjælet af en storartet Spejdaraan, og Danskerne er i Besiddelse af en forbløffende Dygtighed i „spejderteknisk“ Henseende.

DANNYS FLOK

Oversat af Aage Jørgensen.

MOWGLI I ILDSKÆRET

I. Michael.

Endelig kom Lørdagen, og Flokken drog af Sted i straalende Humør. En Øvelse i Skoven — The — en Hall fuld af Bjørneskind, Rustninger — en Opvisning af Jungledansene med to Voksne til at klappe — hvad kunde man forlange mere?

Men Danny bemærkede med Forbavselse, at Michael, Nummer 6 i Sorte Bande, ikke kom løbende som de andre, men langsomt gaende og som om han hang med Hovedet. Det var mærkeligt, for Michael havde glædet sig til at skulle spille Hovedrollen i Junglelegene den Aften.

„Har du Mavepine, gamle Fyr?“ spurgte Danny venligt. Men Michael rystede paa Hovedet og prøvede paa et rigtigt Ulvesmil. Et Øjeblik efter syntes han over den forestaaende Begivenhed at have glemt sin hemmelige Sorg, thi de talte alle om Eftermiddagen og lo og raabte og legede Tagfat. Mens Ulvene snakkede, glødede han af Begejstring. For Michael var en Dreng, der følte sig mere tiltalt af den Slags end af støjende Leg, Boksning og Fodbold. Hele Ugen havde han drømt om Ildskæret, der skinnede paa Møblerne i Hallen, paa de gamle, mørke Billeder af Mænd med Rustning og Sværd, paa Komediene, paa Damen med de venlige, graa Øjne, der havde givet ham alene et særligt Smil og sagt: „Du kommer jo næste Lørdag og viser mig, hvorledes du spiller Mowgli, ikke Michael?“

En Nat havde han i Drømme spillet Mowgli saa virkelighedstro, at han havde været mægtig bange for Shere Khan og de vrede Ulve, og da han havde drevet dem bort med den brændende Gren, prøvede han at flygte og løb ind i den mørke Jungle. Han var meget forskrækket, indtil Dicks Søster kom ud af Junglen, og han tog hende i Haanden. Saa var det hele godt igen, og han vaagnede og var ikke mere bange.

Han besluttede, at han vilde spille Mowgli bedre, end han nogensinde havde spillet ham før — blot for hendes Skyld. For skønt ingen vidste det, var Michael den fødte Skuespiller, og skønt han ikke selv var klar over det, glødede han sig til at spille for et forstaaende Publikum.

Foruden Skuespillertalentet var der andet ved Michael, der gjorde ham forskellig fra de andre

Ulve. For det første havde han hverken Far eller Mor, — de var døde for mange Aar siden, og han var kommet til at bo hos sin Tante, en ikke videre rar, gammel Dame, der en Gang havde haft en Skole for unge Piger. Hun havde aabenbart haft Uheld med dem, for hun var nu meget fattig.

Michael var genert og faamælt og kunde ofte gaa og grunde. Det tog seks Maaneder, før Danny havde kunnet faa ham til at blive Ulveunge. Saa skønt han var næsten elleve Aar, var han Nummer seks i Banden, idet han var kommet ind sidst. De Ting, han var ivrigst til, var at fortælle Historier, spille Junglekomedie og synge.

Op ad den grusbelagte Kørebane gik Ulvene, med skinnende Øjne og skinnende Sko, og Uniformerne fine og rene.

„Hallo — Værsgo!“ raabte Anthea paa Trinet til Hoveddøren. „Dick, her er Ulvene.“

Hun sagde Goddag til Danny og smilede til Ulvene — og jo, hendes Øjne søgte, til de fandt Michael, som fik et privat Smil.

Dick kom ud med et Kuld Jagthundehvalpe, der faldt over hinandens Fodder og over hinanden og løb efter alle med et morsomt Udtryk i „Ansigtet“ og logrende Halestumper. Snart laa der en Klump legende Ulve og Hundehvalpe leende hver paa deres Vis.

„Alle Dyrreunger ligner hinanden,“ sagde Dick, og saa begyndte han og Anthea og Danny at le over Hændelsen med Sir Henry.

Saa gik Ulvene paa Opdagelse, og den gamle Have og Staldene var fulde af Ting, som Ulveunger kunde bruge. Der var ogsaa et Halmloft, som man endrede op til ad en Stige; og en velnæret Shetlandspionny til at ride paa. Saa en Leg i Skoven med Dick som Shere Khan og Danny som Baghera og Ulvene som Junglens Ulve og Anthea (paa et væltet Træ) som Moder Ulv. Der var fuldt af spændende Kampe og Sporing og Jagt, og de blev allesammen varme og snavsede af at klatre i Træerne og falde paa Jorden.

Saa kom de op i Badeværelset, hvor det gik lystigt til med varmt Vand og store Stykker velugtende Sæbe og mange store Haandklæder. Hver Ulveunge gik hen til Anthea og spurgte: „Er jeg ren?“ for han gik ned for at drikke Te.

Teen var naturligvis tip top; Rundstykker med Smør og Kage og Syltetøj og Honning og Fløde i Teen og saa meget, man kunde spise. Efter Teen skulde de spille Komedie.

II. Den usynlige Tilskuer.

Sam var Shere Khan i Tigerskindet fra Biblioteket, Jack var Bagheera i et sort Silketæppe, Ronald var Baloo i et Bjørneskind, og de andre var Ulvene, indhyllede i hvad de kunde finde af Tæpper og Maatter og Skind. Danny var Akela i en graa Pelsfrakke; hun holdt et rigtigt Ulvehoved foran Ansigtet.

„Og hvad skal jeg være i?“ sagde Michael, der følte sig staaende lidt udenfor de andre, der alle var klædt ud.

„Mowgli havde ikke noget paa,“ sagde en af Ulvene.

„Nej,“ sagde Dick, „vi kan ikke have Mowgli i Sweater og korte Bukser. Kom her Michael.“

Hvis Michael var den fødte Skuespiller og Anthea den fødte venlige Tilskuer, var Dick som født til at hitte paa noget. Da han og Michael vendte tilbage, raabte Ulvene af Fryd. Mowgli stod der, hovedsagelig „klædt“ i mørkebrunt Puder, gnedet godt ind i hans Hud, med et grønt Silkeskærf om Livet og hans mørke, krøllede Haar sat op à la Junglebarn. I en Silkesnor om Halsen dinglede en lille Skedekniv. Hans Øjenbryn var malet mørke og gav hans Ansigt et halvildt Udtryk, der blev fremhævet af hans bestemte, lille Hage og rolige, brune Øjne. Dick lagde en Mængde smaa Knuder paa den blussende Ild.

„Vi maa sørge for, her er varmt for Mowgli i det Costume,“ sagde han. „Desuden vil Brændelild være den bedste Belysning. Anthea! du og jeg vil sidde her paa Egetræsbænken for os selv. Naa, Ulve — det er jeres Jungle. Begynd saa!“

Der var herligt i Skæret fra Ilden, og Ulvene med rigtige Skind paa og Mowgli saa meget virkelige ud.

Først viste de Mowglis Komme til Hulen. Det var en pragtfuld Hule, lavet af Stole og Tæpper. William var Jakalen, og Shere Khan var vild og frygtindgydende og talte med dyb, vred Røst bag det skrækkelige Hoved med dets store Mund og hvide Tænder.

Saa viste de Raadskredsen med Akela liggende paa Raadsklippen — en gammel Egekiste. Akela sagde: „Se eder vel for, oh Ulve!“ og Mowgli blev forestillet af Fader Ulv og Moder Ulv. Ulvene kom en efter en og saa paa ham, og til sidst sagde Bagheera og Baloo god for ham.

Derefter spillede de Scenen, hvor Mowgli er uærlig mod Baloo, og Aberne slæber af Sted med ham. Og Abernes Kamp med Baloo; og saa bugtede Kaa — det var Jimmy, hyllet i en lang, grøn Silkedug — sig henad Gulvet og lammede Bandarfolket med sit Blik for til sidst at sluge dem; medens Mowgli red bort paa Bagheeras Ryg.

Tilslidst kom den Scene, som Michael ventede

paa, hvor Akela skal reddes af Mowgli, og Shere Khan skal piskes med den brændende Gren.

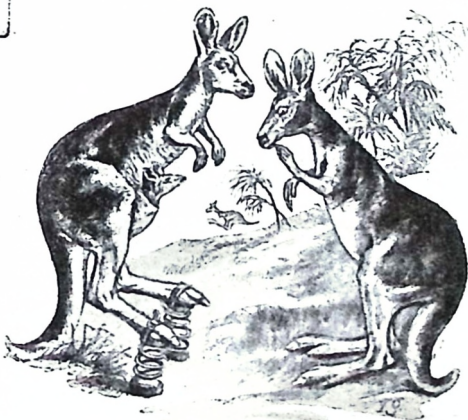
„Nu ligger det hele i dine Hænder,“ sagde Bagheera til Mowgli; „vi kan ikke andet her end kæmpe.“ Og Mowgli rejste sig; Skæret fra Ilden skinnede paa hans bløde, brune, bare Skind; han satte sine Fødder fast i Gulvet; hver Muskel var spændt med Kraft, og fuld af Harme kastede han Hovedet tilbage, idet hans Øjne skinnede vildt under de sorte Øjenbryn. Han stirrede Sheere Khan lige i Ansigtet.

Udenfor Hall'ens lave Vinduer stod en i Mørket og kiggede — tryllebundet af den mærkelige Scene i det flakkende Ildskær. Meget forsigtigt skubbende han den store Dør op og stod nu i Skyggen af Bislaget, uset af de ivrige, unge Skuespillere. Dick gjorde en Bevægelse som for at gaa fremad, men Manden i Skyggen lagde Fingeren paa Læberne som Tegn til, at han ikke maatte røre sig eller tale.

(Fortsættes).

Mærkelige Elefanter.

Vil I tro, at der findes Elefanter med Kattøjne? De er slet ikke ualmindelige paa Ceylon. I de sidste Aar er det nemlig ofte hændt, at Automobileer om Natten er kollideret med Elefanter, der transporterer Gods ad Landevejene. Ifølge Politivedtægten skal derfor alle Elefanter i Fremtiden have en hvid Lygte i Panden og en rød Lygte eller et Kattøje paa Bagdelen!

Ja, det er Stødpuder, — for lille Peter har svag Mave.

1

Hovmod staar for Fald

2

3

4

5

6

7

Hvordan det gik en ny og meget „fin“ Tropsfører.

Fotografi-Konkurrencen.

Der er sket en Forandring med Hensyn til Spejdernes Fotografering. Tidligere var det meget sjældent, at jeg kunde bringe nogle af de Billeder, som blev sendt ind til mig. Motiverne var forkert valgt, og Fotografierne var oftest helt blottet for Interesse for andre end netop de Dreng, som var blevet „forevigt“. Til den nu afsluttede Konkurrence fik jeg en Mængde gode Billeder, saa mange, at det var svært at vælge de bedste ud. Dog var jeg ikke i Tvivl om, at Tropsassistent Børge Næsted, 1. Charlottenlund Trop maatte have Præmien i Gruppe 1, Spejder-

og Lejrbilleder. Han er en dygtig Fotograf, og han forstaar at vælge gode Emner. I Gruppe 3, Bade- og „Hav“billeder vandt Patruljefører Erik Obelitz, Glenterne, og i Gruppe 2, Landskabsbilleder, vandt Flokfører Aage Jørgensen, Frederiksværk de 5 Kr. De smukkeste Landskabsbilleder vil senere blive offentliggjort. — Læg iøvrigt Mærke til Midtersiderne. Her er virkelig noget af det, som Fritz Lerche mente med sin Artikel om Troppens Liv i Billeder.

Red.

Det hemmelighedsfulde Signal

Af Niels Meyn.

Sølvskatten.

Poul havde pludselig faaet god Tid takket være en ny Opfindelse, han havde gjort. Han havde nogle Aftener før Efteraarsferien syslet med den folsomme Bølgefanger, og det var lykkedes ham at foretage nogle Ændringer, saa den kunde indstilles til kun at modtage Bølger af en ganske bestemt Længde. Saasart der kom Bølger af den Længde, den var indstillet paa, drejede Skiven sig, og Viseren stillede sig vinkelret paa „Bølgeretningen“. Baade Poul og Karl var paa det rene med, hvilken stor Betydning, Opdagelsen havde for dem. I sig selv var det hele ganske lige til. Det var som med saa mange andre Opfindelser. Det hele laa i Luften, som Poul bemærkede det, og det var et rent Tilfælde, hvem der først skulde finde Problemet's Løsning.

Nu behøvede han blot at indstille Apparatet paa den Bøgelængde, som den mystiske Bande plejede at benytte. Paa Bordet havde han i Forvejen trukket en tyk Streg, der angav Kompasslinjen Nord—Syd. Det var ikke nødvendigt at være til Stede hele Tiden i Laboratoriet og vente. Hvis der blev sendt Meddelelser af Sted, vilde Apparatet automatisk indstille sig, og man kunde da direkte afmærke Retningen fra Viserens Akse og mod det Sted, hvorfra de mystiske Meddelelser blev udsendt. En Linje vinkelret paa Viseren trukket fra Aksens, viste denne Retning. Ved Hjælp af et Kompass og et Kort kunde man saa se, mod hvilket Verdenshjørne Afsenderen skulde søges. Der var heller ikke Grund til at sidde og vente paa at skrive Meddelelserne ned. Siden den mærkelige Advarsel, som „den sorte Bande“ havde udsendt, var alle Meddelelser sendt i en helt ny Kode. Poul og Karl havde prøvet paa at tyde den, men maatte give op. De havde forelagt de gaadefulde Depecher for Hr. Frobenius, men han kunde heller ikke løse Opgaven.

„Hvad er det egentlig for noget, I har for?“ spurgte han. „Det er vel ikke Meningen, at I vil gøre Grin med jeres Lærer?“

„Det kunde aldrig falde os ind,“ svarede Poul ivrigt. „Men vi kan ikke saa godt forklare, hvad det drejer sig om. Ikke endnu.“

Hr. Frobenius smilte godmodigt. „Ja, saa maa jeg jo styre min Nysgerrighed. Men lad mig beholde Papiret, jeg vil prøve endnu engang, om jeg kan knække den Nød.“

Baade Poul og Karl var overbeviste om, at Matematiklæreren stadig spekulerede paa Opga-

ven, men det nyttede nok ikke at vente paa, om han muligvis vilde finde Løsningen. Og forklare ham, hvad det drejede sig om, kunde de jo ikke. De var fast besluttede paa, at de vilde klare hele denne Sag uden fremmed Hjælp.

Efteraarsferien var kommet. Poul havde lagt en Plan, som skulde udføres nu. Han og Karl havde slidt i det som Galejslaver for at faa endnu en Bølgefanger færdig, og saa var Karl rejst ud til sin Onkel for at holde Ferie dér.

Det havde undret hans Forældre, at han var saa ivrig efter at komme af Sted. Onkelen havde en stor Gaard Syd for Næstved. Han havde tit haft Karl derude i Sommerferien, da Drengen var mindre. Nu var det flere Aar siden, Karl havde været der.

Derfor kunde han med rolig Samvittighed angive som Grund til den pludselige Rejselyst, at han havde faaet en saadan Trang til at se Gaarden med den smukke Have igen.

Samme Eftermiddag, som Ferien begyndte, var han rejst. Han havde Aftenen i Forvejen pakket sin Kuffert. Dér laa det nye Apparat ogsaa skilt ad og parat til at sættes sammen paa et Øjeblik. Ogsaa det var forsynet med Pouls Opfindelse.

Nu skulde det ikke være saa vanskeligt at komme den hemmelighedsfulde Afsenderstation nærmere ind paa Livet. Planen gik nemlig ud paa, at man fra de to Steder — København og Næstved — skulde tage Pejlingerne, naar Apparatet virkede, og derpaa føre Retningerne ind paa Kortet. Hvor Linjerne skar hinanden, var det, at Tampen brændte. Det var ganske lige til, mente Poul. Det var alt for lige til, havde den skeptiske Karl erklæret. Iøvrigt havde Poul flyttet sit Apparat over i sit Værelse i Villaaen. Efter de mystiske Besøg paa Laboratoriet paa Fabriken, vilde han ikke risikere, at uvedkommende stak Næsen i hans Hemmeligheder.

Han var ikke fri for at være urolig. Dagen for Efteraarsferien havde han læst i Aviserne, at de arresterede Mænd derude fra Harrestrup Aa var blevet løsladt. De fastholdt, at de var Fiskere, som vilde lave sig et privat Depot af Petroleum, og at de ikke kendte det fjerneste til, at der skulde foregaa et Smugleri paa Stedet. Der var ikke andet at gøre, end løslade dem.

Uden Tvivl var de skyldige nok. Poul og Karl havde da ogsaa snakket om, at de kunde vente Ubehageligheder nu, da „den sorte Bande“ var paa fri Fod. Var det virkelig den sorte Bande,

som havde opsnuset, at de to Drengene var med i Spillet? Eller var det Manden med den ternede Kasket? Han stod i alle Tilfælde ikke i Forbindelse med Banden. Tværtimod. Men han var baade Stikker og Tyveknekt. Og han var grebet paa Fabrikens Grund samme Aften, hvor man havde konstateret, at der havde været uvedkommende i Laboratoriet.

Han havde Kik paa begge Drengene, han havde jo set dem derude ved Aaen, og han havde ogsaa set dem herinde i Byen.

Da Karl var rejst, besluttede Poul at faa Rede paa denne Sag. Nogen rigtig Plan havde han ikke at gaa efter, men han besluttede, at han vilde se Mandens Sager lidt nærmere efter.

Han folte sig som hel Detektiv, da han paa sit Værelse trak et Sæt meget gammelt Tøj paa. Det havde tilhørt hans ældre Broder, der i de sidste Par Aar som Ingeniør havde opholdt sig i Brasilien. Han havde benyttet det, da han i sin Tid under sine polytekniske Studier arbejdede paa Maskinværkstedet. Det var vel lidt rigeligt til Poul, men det kunde bruges. En gammel, mørk Kasket fuldstændiggjorde Forklædningen.

Da han lidt efter listede ned ad Trappen og gik ud gennem Kikkendoren, vilde Skæbnen, at han løb lige paa Birgitte. Hun gav sig til at le. „Der er mange Maaneder til Fastelavn,“ sagde hun, og han hørte hendes klare Latter, da hun gik ud gennem Laagen til Fabrikken. Nu skulde hun igen over hos Svarre.

Poul hentede sin Cykle. Saa trak han den gennem Sidegaderne og videre ad Istedgade til Saxogade. Her stillede han Cyklen fra sig ved Rendestenskannten, medens han selv fordybede sig i Studiet af en Række Ugeblade, der hang i Vinduet hos en Cigarhandler.

Et Kvarter senere tog han Cyklen og gik videre. Han trak den nogle hundrede Meter op ad Gaden, inden han atter stillede den og slentrede omkring, medens han stadig holdt Udkik med Porten ind til Gaarden, hvor Manden med den ternede Kasket boede øverst oppe i Baghuset. Men der kom ingen.

Poul trak Cyklen tilbage, og atter fordybede han sig i Studiet af de udhængte Ugeblade, som han kunde udenad. Pludselig blev han opmærksom. Øvre paa den anden Side kom en Mand i lang, graa Overfrakke slentrende. Han lagde ikke Mærke til Poul, derimod syntes han pludselig dybt interesseret i Grønthandlerens Udstilling af Æbler og Gulerodder, som stod i en Trækasse lige uden for Vinduet ved Trappen ned til Kælderen.

Han stak Haanden i Lommen og gik et Par Trin ned ad Trappen. Men Poul lagde Mærke til, at han hele Tiden kiggede hen mod Porten. Da der kom en Mand ud, syntes den høje Mand i Overfrakken pludselig at faa Interesse for Æb-

lerne, som Grønthandleren puttede i en Pose af brunt Papir.

Poul smilte tilfreds. Det var jo Fyren med den ternede Kasket, som kom ud af Porten. Han var lidt usikker paa Benene og bar en sammenrullet Sæk under Armen, medens han trak en Cykle.

Et Øjeblik efter sprang han op og kørte langsomt ned ad Gaden. Poul ventede lidt, saa startede han og kørte efter. Det faldt aabenbart ikke Manden ind, at han blev forfulgt. Han tog det med en knusende Ro, og da han var kommet ned til et Hjørne, stod han af og gik ind paa en lille Beværtning.

Poul lagde Mærke til, at den anden Mand i den graa Frakke forsvandt ind i en Cigarforretning. Lidt efter kom han ud, rygende paa en Cigar og stillede sig op foran en Møbelhandler. Af og til saa han sig om.

Poul fik noget at spekulere paa. Var det et Medlem af „den sorte Bande?“ Det var godt, at han ikke havde Tanke for andre end Fyren med Kasketten. Nu greb Spændingen Poul. Han tænkte ikke længere paa, at der kunde være Fare paa Færde.

Men hans Overraskelser var ikke forbi. Et lille Kvarter senere saa han en yngre Mand i kort Regnfrakke komme kørende paa en Cykle, der var for høj til ham. Han sprang af og satte den ved Portovskanten, saa skyndte han sig bort igen.

Næppe var han borte, før den anden Mand forlod sin Post ved Møbelhandleren og gik hen til Cyklen. Han bojede sig ned og tog Cyklespænder paa, saa hæftede han den lange Frakkes Skøder op med to Sikkerhedsnaale. Tilsyneladende havde han ikke Blik for Beværtningen, men da Fyren med Kasketten lidt efter kom ud, fik den anden Mand travlt. Han satte sig op og kørte et lille Stykke bort. Fyren med Kasketten havde ikke Mistanke om, at han blev iagttaget af to Forfølgere. Men Poul havde de bedste Kort paa Haanden, for hverken den forfulgte eller hans sidste Forfølger anede, at der var en Tredie med i Spillet.

Turen gik videre ned ad Istedgade. Da var det, at den forfulgte Mand paa en eller anden Maade blev urolig. Den Tanke, at han muligvis blev iagttaget, slog aabenbart ned i ham. Ganske uventet sprang han af og forsvandt med Cyklen ind i en Port.

Poul saa den høje Mand springe af og gøre en hurtig Bevægelse, der lige saa godt som Ord udtrykte hans Ærgrelse. Han stillede Cyklen fra sig og slentrede ligesom tilfældigt forbi Porten og kiggede ind. Men Manden med den ternede Kasket kendte en eller anden Smutvej. Han var forsvundet.

Poul blev staaende og tænkte sig om. Saa slog

en Tanke ned i ham. Fyren var paa forbudne Veje og brød sig ikke om, at han skulde iagttages. Der var én eneste Chance for Poul.

Han huskede paa, hvordan Manden i sin Tid havde været saa stærkt optaget af at grave i den vaade Jord derude ved Harrestrup-Aaens Udløb. Poul kendte Lokaliteterne godt. Der var jo Stien, som førte ind til de store Sten paa den lille, aabne Plads, hvor han og Karl havde overværet det spændende Drama, da Smuglerne blev arresteret, og Manden med det sorte Skæg slog Tolderen ned.

Uden at betænke sig længe sprang han op og spurtede af Sted, saa hurtigt han kunde. Han tog Turen ud ad Enghavevej og drejede ned ad Vejen til Lossepladserne. Tusmørket var allerede faldet paa. Det var begyndt at regne smaat, og en klam Taage kom drivende ind fra Køge Bugt, da Poul gemte sin Cykle imellem Sivene.

En Strandfugl fløj op og forsvandt med en klagende Piben. Ude fra Søen hortes nu og da den hule Tuden fra en Dampers Sirene. Poul fandt hurtigt den smalle Sti og Passagen, som han og Karl havde skaaret gennem Sivskoven. Saa satte han sig ned paa en af de vaade Sten og ventede. Mon Manden med den ternede Kasket vilde komme, — han gav sig i alt Fald god Tid. Han vilde vel sikre sig, at han ikke blev forfulgt.

Endelig puslede det i Sivene. Poul hørte en Cykle rasle. *Manden med Kasketten kom virkelig.* Han smed Cyklen ind mellem Sivene. Saa blev der stille, medens han stod og saa sig om. Der gik fem Minutter, hvor man kun hørte Regnens sagte Susen og en Dampers monotone Tuden ude i Taagen over Vandet.

Mørket fik mere og mere Magt og snævrede Synsranden ind. Omsider følte Manden sig beroliget. Han tændte en Lommelygte uden at tænke paa, at dens Lys viste Poul, hvad han foretog sig. Han havde taget en Spade, som laa gemt under en Bunke Tang, og saa begyndte han at grave. Man kunde høre Spaden klinge mod Sten, og af og til pustede Manden. Han var saa ivrig, at Poul turde liste sig nærmere. Tilslidst laa han gemt bag Sivene ikke mere end et Par Meter fra den arbejdende Mand.

Denne holdt omsider inde. Han pustede og stillede Spaden fra sig, saa bøjede han sig ned og tog en stor Kasse op af Hullet, han havde gravet. Det var en Ølkasse, som var omhyggeligt dækket til med en Sæk, der nu blev fjernet.

Poul tilbageholdt et overrasket Udbrud. I Skæret fra Lommelampen saa han skinnende Solvskæer og forskellige andre kostbare Genstande. Manden begyndte at putte dem i Sækken, som han lagde ned ved Siden af sig, og derpaa gik han i Gang med at dække Hullet til. Ølkassen fik et voldsomt Spark ud i Aaen, hvor den fik Lov til at sejle sin egen So.

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

CORT ADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

H. Halmøe

FRIMÆRKER

Køb! Salg! Bytte!

Forlang Udvalg, som sen-
des overalt. Meld Dem
ind i min Cirkulationsklub
eller forlang Cirkulære
og læs, hvilke Fordele,
Klubben byder paa.

JOHN GOTH

Klosterstræde 15. —: Telef. Byen 1945 x.

Husk Nummer 15!

Missionshotellet „Frydenlund“

Telefon 8384.

Gl. Kongevej 176.

København V.

A/s VILH. A. MEILSØE

Farveri og kemisk Tøjrensning.

Fuglebakkevej 111. Telef. Taga 3838.
Jagtvej 19. Telef. Taga 1657.

Spejderne 10 pCt. Rabat.

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

„Boulevard-Atelieret“

Sdr. Boulevard 66, St.

Alle moderne udførte
Fotografier
Billigste Priser

Bemærk! 4 smaa Foto-
grafier i forsk. Stillinger
75 Øre

PERSSONS
CLICHÉ-ANSTALT
BREDGADE 25. OPG. E. (STANNA PASSAGE)
PALE 2646

Bagermester Hans Nielsen

anbefaler sig med 1. Kl. Varer
indenfor Konditori og Bageri.

Tlf. Ryvang 750. Lyngbyvej 41.

Sportsudstyr Depotsager Beklædning

Altid baade rigtigt
og billigt

**SPEJDER
MUNDERINGS MAGASINET**

Aktieselskab

(Disponent Olaf W. Pedersen)

SKINDERGADE 27 (Hj. af Klosterstræde)
Telefon 10 909

Poul blev liggende stille som en Mus og saa Manden forsvinde i Taagen. Saa skyndte han sig tilbage og slap ud dér, hvor han havde gemt sin Cykle.

Lige idet han satte sig op, kom Manden træk-kende med sin Maskine. Sækken havde han lagt over Styret. Han standsede brat og udstødte en Ed. „Hvad laver du her?“ spurgte han hæst.

Han slap Cyklen og greb Sækken, som han kastede fra sig ind mellem Sivene. Derpaa gjorde han et hurtigt Skridt frem. Før Poul kunde slippe bort, havde Fyren Tag i ham og begyndte at slaa løs paa ham. „Jeg skal lære din forbistrede Knægt at luske om her,“ skreg han.

Heldigvis var han saa paavirket af Spiritus, at han ikke kunde gøre Brug af sine Kræfter. Han var ude af sig selv af Raseri og skreg op og brugte en Række grove Skældsord.

Poul søgte at sno sig fri, men Fyren havde for godt Tag i ham. „Jeg skal ordne dig, din Slyngel,“ skreg Manden.

„Hvad foregaar her,“ lød en skarp Stemme, og den mærkelige Scene blev belyst af Skæret fra en stærk Lommelygte. Fyren slap sit Tag og vendte sig om; det var hans Hensigt at forsvinde mellem Sivene. Men før han kunde slippe bort, havde han faaet en kraftig Haand i Nakken. Han søgte at spænde Ben; men det lykkedes ikke. Poul genkendte Manden i den lange Regnfrakke, som han allerede havde set inde i Saxogade. Saa var han alligevel fulgt efter den anden.

„Og du dér, du bliver her,“ sagde Manden hurtigt, „kom her hen.“

Poul kom nærmere. Manden havde nok at gøre med at holde fast paa sin Fange. Det vilde ikke tage mange Sekunder at springe op paa Cyklen og forsvinde. Men det lod til, at Manden gættede hans Hensigt. Han sprang frem og satte Foden paa Cyklen, der laa væltet i Græsset. „Du følger med her,“ sagde han.

„Jeg har ikke noget at gøre med den Mand dér,“ sagde Poul. „Han overfaldt mig, det saa De selv.“

„Du taler med Politiet.“ Manden havde faaet fat i sin Fanges ene Arm, saa han selv fik en Haand fri. Han tog ned i Lommen og holdt et Skilt frem. „Jeg er Politimand,“ sagde han.

„Jeg har ikke lavet noget,“ sagde Fyren med Kasketten, „jeg var ude for at prøve paa at fange Aal, saa kom den Knægt dér og var ufor-skammet.“

„Det er vist blanke Aal, De fisker efter,“ sagde Opdageren, „det er bedre, De viser mig, hvor De har Deres Tyvekoster.“

„Jeg har ikke taget noget,“ skreg Manden og søgte forgæves at slide sig løs.

Opdageren tog haardt fat paa ham. „Ti saa stille. De skal ikke bilde mig ind, at De fisker

Aal. De ser selv, at jeg har Dem i Kikkerten. Hvor er Sølvtojet fra Indbrudet i den Strandvejsvilla?"

"Det kender jeg ikke noget til," lød Svaret.

Poul betænkte sig et Øjeblik. Saa smuttede han ind mellem Sivene. Han hørte Politimanden raabe efter sig. Han havde dog ikke i Sinde at flygte. Han havde set, hvor Sækken blev kastet hen. Det var ikke svært at finde den. Den laa i et lille, mudret Vandhul. Poul kom ud igen med den. "Det var denne Sæk, som Manden kastede fra sig," sagde han. "Den er fyldt med Sølvtoj, som han lige har gravet op her ude. Det laa gemt i en Ølkasse."

Opdageren tog Sækken. "Det er godt. Men du maa alligevel følge med. Jeg vil vide, hvem du er, og hvad du kender til Sagen her."

Poul blev hed om Ørene. Skulde han give de rigtige Oplysninger, vilde han blive rodet ind i Affæren. Det faldt ham ikke ind at ville skjule noget. Men han blev nødt til at røbe, hvad han vidste om det altsammen, og saa maatte han ogsaa fortælle det hele om Smuglerne og om "den sorte Bande"s hemmelighedsfulde Signaler. Han tænkte med Forfærdelse paa, hvad hans Forældre vilde sige, naar de fik at vide, at han var blevet anholdt sammen med en Tyveknægt. Og hans og Karls Hemmelighed vilde blive udleveret.

"Jeg skal nok gaa med," sagde han, "og jeg kan maaske forklare Dem en hel Masse. Men jeg vil bede Dem om ikke at rode mig ind i Sagen."

"Det kan vi snakke om bagefter," sagde Opdageren, "kom saa med."

Han tog et nyt Tag i Tyveknægten, der strittede imod og skreg op. Men et ordentligt Rusk i hans Arm fik ham til Fornuft. Han gik roligt med. "Jeg fandt Sølvtojet, da jeg gravede efter Orm," forsikrede han, "og jeg var netop paa Vej til Stationen for at aflevere det, da den Skarns Knægt kom og generede mig."

"De er svært heldig, Charles Brækjern," sagde Opdageren, "De skal se, De husker nok bedre, naar vi kommer ind paa Politigaarden."

Han trak af med Tyveknægten, hvis Cykle fik Lov til at blive liggende. "Du kan tage min Cykle, den staar derhenne ved Gærdet," sagde Opdageren til Poul, "og saa kan du trække din egen med den anden Haand. Jeg vil nødig være dig, hvis du prøver paa at stikke af."

Poul havde ikke i Sinde at undløbe. Han havde selv vovet sig ind i et Eventyr, nu maatte han ogsaa se at redde sig ud af Følgerne. Men han var klar over, at der ventede ham store Ubehageligheder. Saadan havde han mindst af alt tænkt sig, at det skulde ende.

(Fortsættes)

Paraden for Prinsen af Wales.

Den engelske Tronfølger er som bekendt aktiv Spejderchef for Wales og Æreschef for samtlige engelske Spejdere, og det var derfor ganske naturligt, at han havde udtalt Ønsket om under sit Besøg i København at faa Lejlighed til at hilse paa de danske Spejdere. At Ønsket om et Møde var gensidigt, fremgik klart af, at 2000 gule og grønne Spejdere mødte op i Kunstindustrimuseet om Lørdagen. Det kneb at naa til Paraden, og der var ikke megen Tid til Opstilling og Instruktion, før man kunde vente Prinsen. Spejderne og Ulvene dannede Karré i den usædvanlig smukke Have, som ligger mellem Bredgade og Amaliegade, forøvrigt ukendt af de fleste Københavnere. Solen straaede varmt ned over de grønne Plæner og de gamle Træer, der dannede Rammen om de mange Dreng. Der har sjældent været set en saa smuk og farvestraalende Parade.

Kl. 3½ pr. blev de store Porte slaaet op, og ud traadte forrest den danske Konge sammen med Prinsen af Wales og bagved dem Dronningen,

Kronprinsen, Kongens Brødre og hele den øvrige Kongefamilie. En gjaldende Hornfanfare, blæst af 6 Spejdere, mødte dem, hvorefter Distriktschefen for K. F. U. M.-Spejderne i København, Dr. phil. Ødum, udbragte et nifoldigt Leve for Kongen og Prinsen, der smilende modtog den begejstrede Hyldest. De kongelige gik nu langsomt ned langs Rækkerne, idet de hilste paa enkelte af de fremstaaende Førere.

Det kan ikke nægtes, at det var noget af en Skuffelse, at Prinsen ikke gjorde Holdt og bragte en Hilsen fra de engelske Spejderkammerater, men dette tillod Ceremoniellet, d. v. s. Kongens Nærværelse, ikke. Spejderne maatte nøjes med at se Prinsen paa nært Hold. At det glædede ham at træffe de danske Spejdere, kunde man tydeligt se paa hans Ansigt.

Efter Paraden marcherede alle Spejdere, baa- de grønne og gule, med Musik og Faner gennem Byen for at træde af ved Glyptoteket.

Korpsets nye Sangbog

0,60 plus Porto.
(0,10 udenbys, 0,07 indenbys).
Faas paa Depoterne.

0,50 plus Porto (0,10 udenbys, 0,07 indenbys).
Faas paa Depoterne og
Korpskontoret.

Fotograf EMIL CLAUSEN
Frederiksberggade 34

6 Kabinet i Mappe 7,50 Kr.

Ca. 550 Sider, mange
Illustrationer.
Kr. 1,00 plus Porto 0,25.
Faas paa Depoterne og
Korpskontoret.

De forenede Præliminærkursus

Tidligere Døckers Kursus og Lang og Hjorths Kursus.
Daghold og Aftenhold til Præliminærsamen.
Linnésgade 22. — Tlf. Byen 82 (Kl. 2 $\frac{1}{4}$ —3).
A. Nielsen-Lyngbye, Adjunkt.

Det danske Spejderkorps

Korpskontor:

Studiestræde 30, Tlf. Byen 8310.
Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,
Mandag 12—17 og 19—21.
Giro 2284.

Officielle Depoter:

A/S. Lembeckes Friluftsudstyr.
(Spejder- og Lejrhuset) Nørregade 15, K.
A/S. Spejder Munderings-Magasinet,
Skindergade 27, K.

Spejdernes Magasin:

REDAKTION: Landsretssagfører Tage Carstensen,
Vestergade 26, K.

Nordisk Spejdersport: (Førerblad)

REDAKTION: Lærer Aage Jørgensen, Realskolen,
Frederiksværk, Box 23.
Ekspedition: Korpskontoret.

TRYKKERI: Nørrebro Centraltrykkeri, N.

ANNONCEEXPEDITION: Carl Juel Helmarth,
Kalvebod Brygge 2 $\frac{1}{2}$. Telefon Byen 8630.

Platon
Lyngholm
72 E